ІНДЕКС 74283

5-6 '97

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Еротичні «вечорниці»
Веселі розваги

В альковi Ігоря Ченича
Старі та нові знайомі

Мрія про кохання
Галерейні новини

Порнографія українця
Закінчення сповіді

Енциклопедія еротики
Вперше в Україні

ЖАР-ПТИЦЯ
Оповідка
З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

Я спав на роялі в комсомольському клубі,
Тому й серце у мене музичне.

Леонід Первомайський

ЙДУ та за старою звичкою жартую до молодиці:

— Вари, Варваро, вареники, поки Варивон з Германії приїде.

Ніякої думки не маю, але люблю дивитися на смішливу непосидючу Варку, люблю, як вона усміхається, і подобається мені дріботіти літерою «р», яку в словах розсипано, як гороху.

— А вареники вже закипіли, прошу, — не каже, а аж співає Варивонова Варвара.

Не бачу її хустинки на голові, блузки, спідниці, струнких ніг, лиш примружені очі, шнурочки брів, обличчя, як ранкове сонце, і мимоволі питаю:

— Коли твій Варивон із тієї Германії вертається?

— Десь аж через тиждень. Заходь! — каже. — Ми ж не раз гралися на вигоні і в гаю. Ти був трохи більший за мене, але гралися...

Вже нічого такого не думаю, але ноги самі несуть до ошатної Варивонової господи. З тих пір, як пішла Варка за Варивона, не був я в цій хаті.

А там, Господи, як в раю: килими і всілякі картини, і дивани, і чисто, як в аптеці.

Варвара розказує, як вона з Варивоном записалася:

— Підманули його хлопці до тієї Німеччини. Потерся він серед них, поїхав раз, другий, купив одну легкову машину, другу, а тут продав, то й завелась копійка.

— А любиш його? — питаю.

— Щоб так, як тебе, то ні, але тримаюся, бо що робити? На стіл горілку ставить, смаженю, вареники.

Туди, сюди, слово за словом, заслонює вона фіранки, бере на защіпку двері. Я вже на широкій, як тік, тахті. Вже й вона коло мене, вже й за мого макогінчика вхопилася.

— Як там у тебе на пасіці?

— Добре, — кажу, а сам на її пасіці хазяйную.

Не знав я такого досі, навіть не снилося, не думалося. Краще, ніж тоді, коли вона була дівчиною... Волоссячко — аж губи в мене злипаються. Вона глибоко дихає і своє стегно до мого тулить, а я її канарейку втішаю...

— То коли ж твій Варивон з Германії вернеться?

— А чортяка його знає! — наче відчіпного кинула і: — Гайда, — каже.

А я не дуже кваплюся — празникую рукою на пасіці. Колись любив квапитися.

А вона силоміць висаджує мене на себе. Наче в солодку купіль ступаю, а макогінчик з канарейкою, як голуб з голубкою, цілується. Сама Варка, як рояль, що я в якомусь вірші читав, — то вгору мною, то вниз... Отак би завжди, та щоб Варивон з тієї Німеччини не вертався.

І говорити нема про що — тіло з тілом говорять по-своєму.

Не скоро заснув...

Аж через тиждень випили ми з Варивоном і заспівали, як парубки. Але чомусь не люблю я його, хоч і кажу, що ми друзі.

Побув я з ним та й забув, а Варвару на весь вік запам'ятав... Як на піаніні, як на роялі — в музиці купався, як з жар-птицею літав. І думаю: от якби Варивон знову та в ту Германію поїхав...

А в себе на пасіці на сопілці граю. ❤

АНДРІЙ М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Фото: © Ігор Матвієнко

ЛЕЛЬ

ВЕРЕСЕНЬ-ГРУДЕНЬ

ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 5-6 (34-35) 1997

Засновник і видавець — фірма "Деркул"
(свідоцтво про реєстрацію:
серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

З 1994 року редакція
також видала 20 номерів
журналу "Лель-ревю»
(передплатний індекс 74288).

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Заступник головного редактора
ВАЛЕНТИНА ЧИРКОВА.

Редактор відділу ілюстрацій
ЯРОСЛАВ ЛЮБАВІН.

Редактор відділу літератури
ВОЛОДИМИР МИТРОФАНОВ.

Редактор відділу фольклору
і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник відділу реалізації
ВАЛЕНТИНА КОРЕЙБА.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет: Ярослав Любавін.

Фото:
1-а, 4-а стор. обкладинки та постер —
© Ігор Матвієнко;

Підписано до друку 29.12.97
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119,
вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій,
набір, верстка комп'ютерного центру
фірми "Деркул" (Катерина Мовчан).
Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — рекламно-видавниче підприємство
«Такі справи».
Тел.: (044) 446-10-31, 446-61-55.

Фотографії, вміщені в журналі,
не є прямими ілюстраціями до текстів.
Відповідальність за зміст і достовірність
рекламної інформації несе рекламодавець.
При передруку матеріалів посилання
на журнал "Лель" обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 1997.

Індекс 74283.

ВОХРЯНЕ тло, зелене скло, оливка на виделці. Так щемно-сумно п'ється наодинці. Хоч перевага самотності у тому, що сервіз для одинака компонується і з одного предмета. Однак померти у наш час самотнім не дадуть.

Телефон.

Можна й не підходити. Але теленькає й теленькає, мов дзяволить.

— Алло...

— Мені Андрія, — кришталево-срібне.

— Його нема.

— Даремо. Бо...

— Я слухаю.

— Це я слухаю. Кажи мені щось.

— Що тобі казати?

— Розкажи, який ти — високий, низький? Вусатий, може.

— Високий і вусатий.

— Це моє... Ти мій хороший. Я тебе вже майже бачу.

— Як?

— Дуже просто. Трохи напружити уяву... Треба тільки ще якусь деталь. Ти стоїш чи сидиш?

ДІАНА

В АЛЬКОВІ ІГОРЯ ЧЕНИЧА

— А хто є?

— Стас.

— Чудово, Стасе. Ви одружений?

— Цієї миті ні.

— І років вам?

— Під настрій. Гадаю, старший літ на сім.

— Тоді вам десь під тридцять. Ви вродливий?

— Як на кого. А ви?

— Я просто чарівна. Блондинка, сині очі, маленькі повні губи. До речі, ви любите в губи?

— Не зрозумів.

— Що ж тут розуміти? Питаю, як тобі оральний секс? Оті-от «поцілунки».

— Ах, це... Від неї все залежить. Від тих уст.

— Часто це робиш?

— Я цього не роблю. Воно само робиться. Залежно яка мелодія...

— А нині?

— Яка в мене мелодія? Ніяка.

— Лежу. Вже.

— Я теж лежу. Уявляєш, така безсовісна — майже гола. По суті, гола. Вже день, а я ще не одягалась.

— Гарно, певне, живеться.

— Краще не буває.

— Як тебе звати?

— Діана, Діна.

— Діана... Чудове ім'я!

— Тримай мене весь час на нитці мови. Що зараз перед тобою?

— Переді мною недопита пляшка, кілька оливок. І маленька гола Діана у вусі.

— О, як ти любо говориш! Ти давно мав жінку?

— Три місяці тому.

— Як саме?

— Повернувся з пляжу, вона зайшла, попросила напитись.

— Вона — це хто?..

— Женя, моя колишня... Посварились ми. Просить напитися: була неподалік, а спека, і ніде ні води, ні морозива. Я дав їй пива, запросив сідати. Вона вибачається, що спечно й задушно, і попускає поворозки. І як я примітив білу незасмаглу смужку на її стегні...

— Отак усе просто?

— Зовсім не просто. Я й гадки не мав. Певне, умовний павловський рефлекс.

— Вона... там цілувала?

Він забув, що — по телефону, й лише кивнув.

— Ти чуєш, я тебе питаю?

— Для чого тобі?

— Тобі шкода чи боїшся?

— Нічого я не боюсь.

— Розкажи... який він у тебе.

— Звичайний.

— Це тобі так здається... Довгий?

— Дюймів на сім.

— О-о... Я певна, ти вже стоїш.

— Стою, а як ти здогадалась?

— Ти пам'ятаєш свій перший раз?

— Перше все пам'ятається.

— Розкажи!

— Довга історія.

— Тим краще. Ти любив її?

— Я її хотів. Весь час. На кожному кроці. На кожному уроці.

— Це було ще в школі?

— В основному... Наша буфетниця. Я допоміг їй позносити ящики з карамельками. А потім ми сиділи на тих ящиках, відпочивали. І вона... І я... Вона поклала мою руку собі до серця: «Чуєш, як б'ється?». Але то було не серце, а перса. І перса в неї були великі, пружні й ніжні.

— Кажи, кажи...

— Все сталося само собою. Все було дуже повільно і дуже хутко. Як у кінозйомках рапідом. Я роздряпав собі ліву руку об цвяшок, та не помітив згарячу. І замастив кров'ю сорочку.

— Майже як дівчина.

— Авжеж, майже як дівчина.

— А незайманки тобі траплялися?

— Була одна. Казала, що незаймана. Тільки казала. Бо я не бачив простирадла потім. І не було трудно.

— Буває й без крові.

— Я знаю.

— До мінету давно причастився?

— Я чув це слово, і воно мені не подобалось. Потім... одна вередлива дівчинка...

— Молода?

— Молода-молодісінька. Довго мені не давалась. Аж раптом почала цілувати і лоскотати собі пальчиком... Ти вже лоскочеш собі пальчиком?

— Давно. Я ось-ось, мабуть, кінчу. Я страшенно люблю... люблю цей згусток живої протоплазми. Я така охоча до цього. Ось і тебе зараз хочу.

Фото: Сергій Гончаров

Хочу всього. Скрізь обійду тебе язичком.

— Чому б тобі не влаштувати це в натурі?

— Я дуже соромлива. А вчора у мене був день народження. І ніхто, розумієш, ніхто...

— Дай свій телефон.

— Зараз, зараз... Скажи, що ти любиш мене.

— Я тебе люблю. Зараз.

— Ох, який ти...Ти справжній мужчина. Я тобі дуже й дуже вдячна. Дзвони мені, добре?

— І ти мені, гаразд?

— Гаразд. А тепер я мушу прощатись.

— До побачення.

— До побачення. Ти був дуже милий.

Якесь потьмарення, наслання. Хтось познущався, розіграв. Але ж є номер телефону...

У сутіні за вікном зроджуються перші вогні. Хто там, що там, за тими світними квадратиками вікон?

Скрипучий оберт телефонного диска.

Відповідає старенька з голосу жінка.

— Діна спить... Щось я вас не впізнаю.

— Я допіру з нею познайомився.

— По телефону?

— Як ви здогадалися?

— Це моя небога. Вона паралізована. Бідолашна дитина. Така красуня і така безталанна. Понесло її на той Домбай. Упала зі скелі...

— Он воно що. А я думав...

— Ви не дивуйте її мові. Вона така нещасна. Останнім часом її всі забули.

Діана... Чудове ім'я.

А що, як сходити на ринок, купити мандаринів і...

Химера все це, нісеніть...

Цікаво, що по сварці Женя куди сласніша, ніж за просто мирних днів. Краще, коли її не любиш, а любить плоть. Видно, і їй... Чого ж не озивається?

Де дінеться, подзвонить.

А й справді, де?

Телефонує й приїздить.

Звично вішає на стільці одяг, довго хлюпочеться у ванній, пригортається, лишає рожеве пелюстя цілунків. Через годину з почуттям виконаного обов'язку їде до свого чоловіка.

Була чи ні?

— ... Прошу Діану.

— Діану? Хто така?

Віддалений невдоволений голос розшифровує:

— Колишні хазяї... Такі не проживають вже. Перебралися на нову квартиру.

Вибрані місця з «Лінініани»

Фото: Ігор Ченич

Була у редакції «Нашого часу» Ліна, дівчина модна і вічно голодна. Голодна на теє саме. Парубкам, чоловікам іще й шлюбного та передпенсійного віку то була така перчинка — хоч би й не хотів, а глянеш на її високо заголені стегенця чи перса без станика, котрі кокетливо прозирають через проріз блузки, — рано чи пізно, все одно захочеш.

Як уже мовилося, Ліна була велика модниця, і з чиєїсь легкої руки почали складатися оди фрагментам її вбрання — і не тільки, і пішла така колективна творчість, що невдовзі склала грубезну теку, яку назвали, дещо перепозичивши у «Леля», «Лінініаною».

Слухаючи ті творіння, Ліна мило шарілася, то розквітаючи видом, то запалюючись ненадовго гнівом. А якось видала зойк серця: «Ви мене зводите на п'єдестал!» Зізналася була, що читає ці присвяти своїм кавалерам і ще більше зростає у ціні в їхніх очах.

І подумалось: а може, ці експромти мають не тільки місцеве значення, може, вони в спромозі прислужитися чомусь великому й світлому?

Отож і пропоную читачам «Леля» вибрані місця з нашої «Лінініани».

ПЕТРО ФЕДОТЮК

1. ОДА, ПРИСВЯЧЕНА ЛІНИНИМ КОЛІНАМ, якими їх побачив автор 5 травня 1995 року о 15.00

Коліна Ліни — п'єдестал,
А вище — врата раю.
Й журитися нема підстав:
Надія не вмирає.
Бо щось надихує серця,
Серця, але не тільки.
Коліна Ліні до лиця —
Піднять завісу пілки!
І я б співав їх без кінця
Не задля красного слівця
Во ім'я сина і отця
Ортодоксального ченця,
Не заблукав на манівцях
І слав грайливого гінця,
Де чимось снить оаза ця,
Достоту Мекка для знавця...
І все просив би її: «Дай
Спізнать, що значить справжній рай».
Й вона мені сказала б: «На».
Й дала.
Не пива.
А вина.

2. ОДОПІСНЯ ПРО КОВБАСУ

Ой не ріж косу...
З пісні

Не ріж ковбасу,
Бо дорожчає,
Дай мені усю —
Дуже прошу я.

Я люблю її таку—
Не солодку, не гірку,
Й крихти не обрізану,
Здалеку упізнану.
Здалеку упізнану
І загальновизнану,
Хай цілком зализану,
Тільки ненадгризену.

Не впаде вона,
Не похилиться,
Навіть без вина
В тіло втілиться.

Не карай же, ох,
Серце карою.
Ми й без хріна вдвох
Будем парою.

3.

Гуркоче звабно залізниця,
Й мені удома не сидиться.
На залізниці поїзд. В нім
Біленька Лінина спідниця.
А під спідницею... О ні,
Чогось не можеться мені —
Побігли краще в гастронім.

4.

О панно Ліно! Квітне літо,
Сліпучий промінь не згаса.
Вже починає бронзовіти
Твоя нев'януча краса.

Мій погляд все до тебе лине,
Крадьма заблукує під крам:
Засмагла ти до половини,
А далі — що за барви там?

О ніжна, вічно незаміжня,
Твоїми чарами лиш сню.
Без вихідних, щодня, щотижня
Ятрить уяву сласне ню.
Але скажи мені: о де ж
Тебе побачу без одеж? ❤

ХРАМ ДІВОНІЇ

ПАРА-ЛЕЛЬ

ІГРАШКА ДЛЯ КОРІТТИ

«ГОЛУБА ХВИЛЯ», ЩО НАКРИЛА З ГОЛОВОЮ ДАВНЬОГРЕЦЬКИХ ЧОЛОВІКІВ, СПРИЧИНИЛА ПОЯВУ ЗУСТРІЧНОЇ, «РОЖЕВОЇ», ХВИЛІ.

Зневажені чоловіками дружини не всі нарікали на долю. Декотрі з них шукали кохання за межами родинного гнізда, вдаючись до послуг професійних звідниць, яких у місті було, наче горіхів на дереві.

Але більшість дружин не бажала ризикувати своїм статусом заміжньої жінки і тому обирала інший шлях: одні знаходили собі гомосексуальних подружок (до речі, це слово походить не від латинського кореня «homo» — «мужчина», — а від грецького «homos», що означає «подібний»), інші займались мастурбацією.

Мастурбацію толерантні греки не вважали за гріх. Та й якби жінки не вдавалися до самозадоволення, то мілетські торговці збанкрутували б.

Мілет — багате торгове місто на узбережжі Малої Азії. Воно було центром виробництва та експорту того, про що греки говорять як про «олісбос», тобто «штучний член». Їх у Греції виготовляли із шкіри, напханої войлоком. Перед застосуванням олісбоси треба було гарненько змастити маслиновою олією.

Серед літературних джерел III ст. до н.е. збереглися діалоги двох жінок на ймення Метра та Корітта. Їхня розмова розпочинається з того, що Метра намагається позичити у Корітти штучний член. Але та, як на гріх, уже позичила його іншій приятельці.

Розчарована Метра запитує, де б вона могла придбати таку гарну річ, і подруга радить їй звернутись до чоботаря Кердона. «О боги!» — вигукує Метра: вона знає того чоботаря, але боїться йому довіритися.

Однак захоплення Корітти з приводу того, як гарно зроблено її власний прилад, надихає Метру. І вона йде до чоботаря і замовляє собі такий самий олісбос.

Подібні прилади використовувались не лише для мастурбації, а й для лесбійського кохання. Як видно вже із назви, найбільш поширеним жіночий гомосексуалізм був на острові Лесбос. Саме тут уперше вийшов посібник з трибадних поз, який склала місцева жителька, якась Філоепіс. Але серцевиною жіночого кохання залишався саме той куточок Лесбоса, «де палка Сафо любила та співала».

Вважається, що під орудою Сафо перебувала школа для юнок. Саму Сафонію іменували Десятою Музою. Деякі сучасні дослідники переконані, що кохання в поезіях Десятої Музи має суто духовний вияв. Проте Апулей, який знав, про що говорить, називав поезії Сафо «чуттєвими», а Овідій відгукувався про них як про «посібник з жіночого гомосексуалізму».

Та незалежно від того, була Сафо трибадою чи ні, час позначив її острів незримою печаттю. І греки замість слова «трибадизм» стали вживати вислів «лесбійське кохання».

АНТОН ДІДЕНКО, філолог

НЕ ВСІ ІГРАШКИ КОРИСНІ

СИЛА сексуальної потреби має різний діапазон, відрізняючись у різних чоловіків та жінок вдвічі, втричі, а то і в сотні разів. Тому бувають ситуації, коли лікарі навіть рекомендують практикувати мастурбацію (хоча мені більше імпонує термін «аутоеротична практика» або навіть «самостимулювання»). Вона необхідна, наприклад, після деяких операцій або коли нема реальних можливостей для нормального статевого життя — приміром, при відсутності партнера (як у тих бідолашних давньогрецьких жінок).

На Заході видаються спеціальні посібники для одиноких людей (дорослих чоловіків та жінок). Вони містять у собі досить розумні рекомендації про те, що форма та вид аутоеротичної практики повинні максимально наближатись до реальної взаємодії закоханої пари при статевому акті.

Разом з тим мастурбація привчає до бездумного ставлення до сексуальності. Занадто легкий шлях до вдоволення, його доступність створюють примарний, хоча й приємний світ сексуальних насолод, ілюзію безпроблемних відносин з поступливим партнером, котрий прагне задовольнити всі твої забаганки.

В реальному житті все набагато складніше. Якщо, скажімо, в свої фантазії людина вплітає образи з відеосюжетів, що супроводжуються сценами насильств, то це значно ускладнює, а іноді навіть робить неможливим пошук партнера, котрий би погодився в реальному житті зіграти роль, яку бажає диктувати цей незвичайний сценарій.

До того ж буває, що без цих звичних віртуальних витребеньок збудження зовсім не виникає, і тоді людина змушена щоразу уявляти собі щось особливе, саме те, що її дійсно збуджує. При цьому губиться емоційний та духовний контакт з партнером. Особливо ж згубна аутоеротична практика для підлітків. Бо вона може призвести до всіляких збочень (нарцисизм, фетишизм, закомплексованість і т.ін.), навіть викликати труднощі у подружньому житті. Це традиційний погляд на такі речі. Загальновідомий приклад з класичної сексопатології, коли одному підліткові подобалося займатися самостимуляцією під шум води у ванній. Після одруження ця людина воліла виконувати подружній обов'язок у ванній (відкрутивши кран з водою). Сексопатолог, до якого звернулася молода дружина, вивів свого пацієнта з критичного стану в досить оригінальний спосіб. Лікар почав призначати побачення молодому подружжю у лазні, згодом — у передбаннику, — дедалі більше віддаляючись від водного джерела.

Щодо сучасних поглядів на цю проблему — можна пригадати цілий ряд посібників з мистецтва любовних ігор, де мастурбація (окрема, спільна або навіть перехресна, тобто взаємна) розцінюється як захід, що робить багатогранним сексуальне життя. Проте деякі дослідники вважають самостимулювання симптомом самотності, недостатньої комунікабельності, відсутності наповненого подіями життя.

Людина — не тварина, не робот, тому її ставлення до свого тіла та особистих потреб не повинне бути механістичним. Бо інакше, набуваючи переваги як біологічне створіння, вона програє як особистість. Як сказав би Лев Толстой, у конфлікт між собою вступають два наших «Я»: людське та тваринне. І людина має допомогти цим половинкам своєї вдачі укласти гармонійний союз.

ЛЕОНТІЙ ВУЛЬПЕРТ, сексолог

Малюнок: Лутчин

СПОВІДАЛЬНЯ

ПОЛЬОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ-2

Є ВЕЧОРИ, коли безмежно нудишся. І вишукуєш собі різні розваги. Ми з подругою в таких випадках ходимо в гості до знайомих чоловіків і дістаємо від того втіху. Це обов'язково мають бути самотні чоловіки, бо інакше пропадає весь сенс. І в них має бути телефон — інакше бракує однієї з умов гри. Вражень від таких вечорів ми маємо до наступних нападів нудьги...

Останнього разу ми ходили до знайомого подруги. Він працював режисером документальних фільмів, упадав за нею вже три місяці, виспівував різних пісеньок про себе, запрошував її в гості. І обіцяв неземне блаженство. Я його ще ніколи не бачила.

Як і годиться, ми зателефонували йому і попередили, що будемо через дві години. Він трохи розчарувався, що нас буде двоє, але ми на те не зважали. Дві години — цілком достатньо, щоб звикнути до цієї думки, привести себе до ладу і приготувати щось пристойне на вечерю. Потім з подругою заклалися на «Улісса» Джойса. Вона казала, що її знайомий до нашого приходу натягне джинси та байкову сорочку і навряд чи здогадається про шкарпетки. Я ж була схильна вважати, що швидше він нас зустріне в спортивному адідасівському костюмі та капцях на босу ногу. (Про фрак та гвоздичку чи орхідею в петельці ми навіть і не мріяли).

Самі ж одяглися, як на вручення "Оскара". І рівно через дві години, пунктуальні, як німкені, ми дзвонили у двері його квартири.

Дійсність перевершила всі наші сподівання. Про «Улісса» більше не йшлося. І взагалі, більше ні про що не йшлося. Нас врятували тільки наші голлівудські сукні.

Він був у старій обшарпаній майці та спортивних штанях, неймовірно відвислих на колінах і вицвілих до якогось примарного потойбічного кольору. І, звичайно, в подертих капцях на босу ногу. Ми перезирнулися — хоч щось вгадали.

Далі взагалі було весело. Вечері як такої не було. Була пляшка вина, якого ми терпіти не можемо, і коробка шоколадних цукерок, твердих як камінь. Ми гризли їх, наче білочки, потім мені вдалося непомітно прочитати дату виготовлення — липень 1993 року. Нормально. На десерт були балачки. Балачки старого самітника, якого хочуть мало не всі жінки. Для наочності навіть було продемонстровано відео з якоюсь голомозою жіночкою, з колін якої так і скапував смалець, такі вони були жирні. Жіночка була п'яненька і одягнена. Ми з більшим задоволенням подивилися б якесь «м'яке порно», але такого у режисера документальних фільмів не виявилось. І взагалі ніякого «порно» не виявилось. І тому ми з подругою зосереджено гризли цукерки і чекали кави, до якої аж ніяк не хотілося витягати свої дорогі сигарети, та що вдієш... Однак його не пригостимо. Коли він нарешті здогадався принести каву, ми саме догризли всі цукерки. Якщо ця коробка цукерок була якоюсь сімейною реліквією, то ми її знищили.

До кави була розповідь про молочницю, котра щоранку о сьомій приносить свіже молоко. Ми подивилися на годинник. До сьомої, на щастя, було ще далеко, і ми мали вдосталь часу для розваг.

Розповідь про молочницю плавно перейшла в спогади про закордонні відрядження — Берлін, Відень, Париж, Амстердам. По ньому можна було вивчати географію. І взагалі, сидить собі такий п'яненький, плішивенький у старій майці, вицвілих штанях та подертих капцях перед дамами у голлівудських сукнях і розпатякує щось про міжнародні виставки. І ще невідомо, чи є в нього щось у тих вицвілих штанях. Зі сміху вмерти можна. Зате квартирка була нічогенька. Італійські меблі і перський килим по коліна. Якраз до наших суконь. А це людиноподібне опудало навпроти було явно зайве.

А потім настав час начебто вкладатися спати. Зрештою, саме для таких моментів і ходиться в гості. І саме вдвох. Бо в такі моменти у них на обличчі завжди вимальовуються дуже чітко всі оті розумові потуги, з якими вони намагаються визначити, з ким усе-таки із нас двох лягати в ліжко. Оскільки з двома відразу...

О, цих чоловіків на таке не вистачає! Харчування не те, екологія не та, здоров'я не те, психіка не та і взагалі ще щось не те. Не тієї потужності. І вони це знають. І ми це знаємо. І, судячи з усього, вони здогадуються, що ми це знаємо. Здогадуються, а зробити нічого не можуть, бо не мають чим. І щоразу, натрапляючи на таких, ми підморгуємо одна одній: «Ще один».

Цей режисер документальних фільмів не був винятком ні в чому. Коли ми почали злегенька позіхати і трохи знуджено реагувати на його монологи, він захвилювався. Встав, сів, потім знову встав. Промимрив щось про ванну, яку ми начебто можемо прийняти, провів рукою по майці. О ні, він не міг нас залишити в кімнаті самих, але й вибрати котрусь... О трагедія вибору — від напруги у нього навіть почервоніли вуха. Він почав бігати по кімнаті, знову щось розповідаючи, одночасно істерично демонструючи різноманітні м'язи у різноманітних місцях. Ми не зважали. Ми потроху витягали шпильки з волосся, сережки з вух, знімали годинники, ланцюжки, перстені. Це треба було бачити!!!

Він вилетів з кімнати в ту мить, коли я почала знімати сукню. Дурний, моя французька білизна, куплена торік у Парижі, вартувала того, щоб на неї подивитися. Не кажучи вже про решту. Не кажучи вже про подругу.

Потім було те, що ми між собою називаємо «родзинкою». Режисер, без сумніву, перебував десь неподалік. І якщо він нас не міг бачити, то чути — скільки завгодно. І ми почали. Зрештою, чому б нам не бути лесбіяночками, чому нам не вміти пестити одна одну так, як цим недолугим чоловікам і не снилося?

Таких пристрасних, таких неперевершених, таких жагучих зойків, стогонів, зітхань, волань і криків цей будинок ще не чув. І вже ніколи не почує — ми це гарантуємо.

Правда, в такі моменти завжди існує ймовірність, що розпалений нашим коханням, доведений до безумства власними видіннями чоловік вдереться до кімнати як смерч і навіть своїм, не розрахованим на двох одночасно, генітальним причандаллям в стані сексуального афекту покаже нам такі вершини українського сексу, гідно не поцінованого Забужко у своїх «польових дослідженнях», що по них від нас нічого не залишиться, навіть запаху французьких парфумів!!!

Але, на жаль, жодних сюрпризів. Все як завжди. Як і його попередники, цей режисер волів десь у ванній, чи в туалеті, чи в сусідній кімнаті вислуховувати все і... О, великий Далі вкотре мав би неперевершену натуру для свого «Великого Мастурбатора-2»!

Але сьогодні це не тривало надто довго. Принаймні, не так довго, як у попередні рази. Набридати нам почало, чи що?..

Тому десь через півгодинки від початку ми вимкнули портативний магнітофон, витягли касетку з тими дурнуватими лесбійськими воланнями і поставили іншу, набагато тихішу, з улюбленим «Yesterday, When I Was Mad». Покурили, трішки надпили з маленької пляшечки...

Звичайно, нас ніхто вже більше не тривожив, виснажений онаніст забувся у якомусь неймовірному сні десь неподалік і на дзвінок молочниці, ясна річ, не зреагував, а тому двері їй відчинили ми. У своїх голлівудських сукнях. І з довгими панськими сигаретками в пальцях. Бідна бабулька забула про своє молоко і цілих п'ять хвилин розглядала нас, роззявивши рота. Добра англійська вимова довершила справу.

Молоко було надзвичайно смачним і до того ж безплатним. Брати гроші бабулька навідріз відмовилася. Натомість ми пригостили її сигареткою. І, як не дивно, молочниця покурила разом з нами. І взагалі у неї є онук, котрий вивчає англійську і конче потребує добрих репетиторів. І чи не могли б ми...

Могли б... Попрощалися ми як добрі знайомі. Цікаво, а які з нас будуть «репетиторші»?..

МАРІ

Фото: ИСКУШЕНИЕ

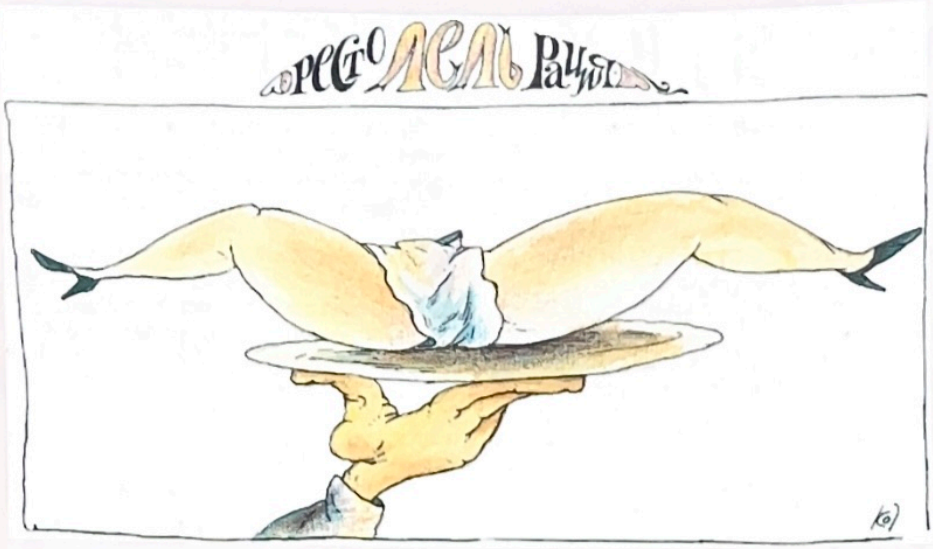

АКТовий ЗАЛ

ЯК ЗВЕСТИ З РОЗУМУ КОХАНЦЯ

Ваша вагіна

Між ваших ніг розташований один з найдивовижніших людських органів — вагіна (піхва, латиною — піхви меча). Як хтось вірно відзначив, вона є справжньою колискою кохання.

Ізсередини вагіна набагато більша, ніж гадає багато хто з дівчат, особливо юних. Це зовсім не вузька щілина, її можна розсунути збудженим чоловічим членом. Лікарі-сексологи іноді радять дівчатам занурити у вагіну пальці, щоб пересвідчитися, наскільки еластичним і широким є отвір.

Кільця м'язів, які утворюють вагінальний колодязь і мають здатність стискати чоловічий член, коли він входить у вас, носять неромантичну назву вагінальної «діжки». Але це найточніше слово. Вагіна дуже схожа на стягнуту обручами м'язів діжку, і оці м'язи відіграють у сексі досить важливу роль — від них залежить, яке задоволення дістане від вас чоловік.

Поки ви молоді й невинні, м'язи вашої піхви тверді, стягнуті та пружні. Та з віком — і особливо після появи дітей — вони розтягуються і стають ще еластичнішими. Чоловіки говорять про злягання з жінкою, яка має розтягнуту вагіну, так: «Пройтись бананом по Бродвею». Що цілком зрозуміло, адже вагінальні м'язи стимулюють пеніс під час любощів, і чоловік віддає перевагу більш вузькому отвору.

Існує декілька досить простих вправ, за допомогою яких ви можете навчитися володіти м'язами своєї вагіни.

Де б ви не були, що б не робили, напружуйте вагінальні м'язи принаймні впродовж півгодини щодня. Чим частіше ви це робитимете, тим легше вам буде їх контролювати, і невдовзі ви навчитеся злегка стискати їх під час акту, що обов'язково оцінить коханий.

Тепер, коли ваші м'язи почасти повернули колишню здатність, можна почати тренування з твердими предметами. Найдивовижніше, що найкращим предметом для такого тренування є не справжній живий член — якщо ви, звичайно, не умовите партнера тримати його у вашій піхві протягом п'ятнадцяти хвилин, доки ви займатиметеся своєю гімнастикою. Особисто я не можу уявити собі чоловіка, котрий зберіг би спокій у подібній ситуації.

Отже, придбайте собі штучний член, пластиковий вібратор або свічку розміром з чоловічий прутень (близько 15 см завдовжки і 1,5 см у діаметрі). Введіть його до своєї вагіни й потім зусиллям самих лише м'язів виштовхніть із себе. Повторюйте цю вправу доти, доки не навчитеся вистрілювати його, наче кулю.

Вас, поза будь-яким сумнівом, вразить сила, якої після відповідного тренування набудуть вагінальні м'язи. Ханісакл Дівайн, яка набула вельми двозначної слави після появи її «Щоденника брудної жінки» в нью-йоркській сексгазеті «Скрю», так натренувала власну вагіну, що здатна тепер всотувати нею повітря і випускати зі свистом, який віддалено нагадує мелодію «Янкі Дудль». Вона вміє також вистрілювати з вагіни пляшечку з-під лосьйону на відстань до 9 метрів. У гамбурзькому нічному клубі артистки стриптизу заробляють добрі чайові за рахунок металевих грошей, які зачаровані глядачі кидають їм на підмостки, — дівчата ховають монети до своїх піхв і залишають їх там до кінця вистави. Відома історія про одного англійця, який дозволив повії винести з квартири у своїй вагіні стільки золота, скільки вона може утримати. За цілком реальними свідченнями, вона вийшла з помешкання з двадцятьма чотирма золотими.

Ніхто не очікує, що ви розвинете власні м'язи до такої міри, щоб не соромно було і в цирку виступати. Аби сподобатися коханцеві, зовсім не обов'язково за допомогою вагіни жонглювати тарілками чи супроводжувати любовний акт насвистуванням мелодії «Залишся зі мною». Проте майте на увазі, що під час злягання оті кілька квадратних сантиметрів м'якої та ніжної мембрани діють на коханого чоловіка дуже збуджуюче. Отож ви повинні з найбільшою ефективністю використовувати перевагу, яку дала вам природа. За допомогою вашої «киськи» можете його пестити, стимулювати, збуджувати, контролювати і, зрештою, доводити до оргазму. Ось чому так важливо працювати над м'язами вагіни і навчитися керувати ними якнайкраще.

Чоловік переживає різні відчуття в залежності від глибини проникнення пеніса до вашої вагіни. Входячи, він відчуває «тертя», коли чутлива голівка прутня прокладає собі шлях крізь внутрішні губи, які внаслідок сексуального збудження набрякли від припливу крові. Якщо бажаєте, можете уявити собі збуджені внутрішні губи у вигляді набряклого кільця, що охоплює вхід до вагіни. Варто членові проникнути глибше, чоловік відчуває, як лоно охоплює пеніс м'яким, вологим і теплим. Якщо ви перебуваєте у певній позиції (приміром, ваші ноги на його плечах), він може навіть відчути голівкою шийку вашої матки. Ви також про це дізнаєтесь — адже це найчутливіше місце.

Коли ви напружите вагінальні м'язи, у нього виникне відчуття, схоже на те, яке з'являється під час перельоту на автомобілі через вершину пагорба.

На вашого коханця подіють надзвичайно збуджуюче усі ці фактори: набряклі внутрішні губи, зволожена внутрішня поверхня вагіни, додаткове стискання ваших м'язів. Ті самі м'язи інтенсивно скорочуються і стискаються, коли ви досягаєте оргазму, що, водночас, дарує йому не менше задоволення, ніж вам.

Жінки весь час запитують мене: «Що насправді відбувається, коли я кінчаю? Чи відбувається під час оргазму щось схоже на чоловічу еякуляцію?»

Міф про жіночі «витрати», як це називали порнописьменники вікторіанської доби, побутував упродовж століть. Але насправді під час оргазму викиду рідини не відбувається. Стінки вашої вагіни внаслідок сексуального збудження виділяють рідке мастило — і роблять це впродовж усього злягання. На той час, коли ви сягнете найбільшого збудження, рідина вже витікає вільно, й тому багато хто з жінок вважає, що у них, як і у чоловіків, відбувається еякуляція.

До речі, це мастило виділяється у кожної жінки майже весь час, але інтенсивність виділень варіюється і залежить від дня місяця. При цьому вони мають специфічний запах, що ні в якому разі не повинно вас турбувати — навпаки, слід турбуватися, якщо запаху немає, адже він покликаний збуджувати чоловіків. Деякі жінки відмовляються у це повіри-

Малюнок: Анатолій Казанський

* Продовження. Початок — "Лель" № 2-4 за 1997 р.

ти, але мало що так збуджує чоловіків, як запах щойно виділеної вагіною рідини. І вже хоча б тому не слід користуватися вагінальними дезодорантами, не кажучи вже про їхню шкідливість — адже деякі хімічні речовини подразнюють вагінальні тканини.

Я підкреслюю: цей запах тільки тоді збуджує, коли він свіжий. Через те, що деякі жінки не дотримуються гігієни власного тіла, склався міф, наче жінка пахне рибою.

Вагінальні виділення або прозорі, або білуваті. Якщо вони мають інший колір, вам треба звернутися до лікаря. Якщо у вас виділяється замало мастильної рідини і це позначається на статевому житті, можна користуватися гормональним кремом, який сприяє виділенням.

Про те, що жінка здатна контролювати час не лише свого оргазму, а і чоловічого, мало хто підозрює. Чому це важливо знати? З кількох причин. Необхідно, аби ви перестали вважати, наче кожне сексуальне відчуття всередині вас повністю залежить від того, що робить чоловік. Ви можете збільшити як свою, так і його насолоду за допомогою стимулюючого скорочення вагіни — і він усвідомить, що ви зовсім не пасивна істота, яку він ощасливив у ліжку, а сексуально активна особистість із власними запитами, почуттями, пристрастю. Тільки у разі, якщо ви втовкмачите цю думку в голову чоловіка, він справді почне цінувати ваші еротичні таланти і приєднається до ваших зусиль відносно вдосконалення сексуальної техніки. Більшість чоловіків у сексі ліниві. Багато з них воліли б злягатися з ляльками, які б мали вигляд справжніх жінок, проте лежать мовчки, а коли все скінчиться, їх можна прибрати у шафу до іншого разу. Якщо ви поводитиметеся наче ота лялька, ваш коханець триматиметься відповідним чином. Але якщо ви кинете чоловікові виклик своєю ініціативою, сексуальністю і натиском, він прийме його і почне діяти. Одним з факторів, здатних допомогти у цьому, стане здатність вагіни до стимуляції чоловічого органу. Саме в цьому, на мою думку, полягає її справжня роль.

Маленькі дівчатка, можливо, заздрять пенісу, який теліпається між ногами старшого брата. Проте вагіна, яку майже не видно, збуджує не менше, ніж чоловічий член. Помилково мати її за звичайний отвір чи порожнину. Це дорогоцінний футляр із власним, не менш коштовним наповненням. Напевне, деякі чоловіки думають про неї так само.

Що ви можете іще, крім фалоса, без будь-якої шкоди для себе ввести у вагіну? Є багато речей, якими користуються жінки. Найбільше для цієї мети підходить щось гладеньке, що нагадує за формою фалос. Одна жінка написала мені до «Пентхаузу», що полюбляла мастурбувати огірком, вирізаним у формі пеніса, після чого вона його різала й подавала чоловікові на вечерю.

Не вводьте до вагіни нічого, що здатне внести інфекцію. Не користуйтеся предметами, які працюють від електромережі, а також порожніми пляшками без пробок, бо ритмічні рухи можуть спровокувати сильне всотування, і ви не зможете витягнути пляшку.

Якщо ми вже заговорили про це, ніколи нічого не вводьте до уретри — невеликого отвору, через який з організму виводиться сеча. В одній з клінік зібрана величезна колекція предметів, видалених хірургами із сечових міхурів жінок, котрі мастурбували цими предметами. У колекції були заколки для волосся, ручки, шпильки для одягу тощо. Крім очевидного ризику «впустити» предмет, існує реальна загроза інфекції. Можна захворіти, приміром, на цистіт.

Даремно я сподівався, що предмет давно вже вичерпано: донині є жінки, які десь щось чули і хочуть точніше дізнатися, у чому різниця між вагінальним і кліторним оргазмом. Сексологів знову втягнули в тривалу дискусію стосовно того, чи насправді існують два різновиди жіночого оргазму. Висловлювалось припущення, що кліторний оргазм є «незрілим», бо викликається стимуляцією клітора. Вагінальний же оргазм, вважалося, є гострішим, тривалішим і... жіночим.

Дискусія виявилась безплідним гаянням часу. Тепер відомо: жінка переживає лише одну форму оргазму, хоча досягається він різними шляхами, порізному відчувається і має різну тривалість. І попри все, що ви дізналися щодо м'язів вагіни, оргазм досягається лише одним — стимуляцією клітора.

ГРЕХЕМ МАСТЕРТОН

Переклад з англійської

КЛУБ МАНДРІВНИКІВ

АФРИКА

АФРИКАНЦІ частіше за європейців кохаються з жінками. З відомих позицій вони віддають перевагу класичному варіанту «лежачи обличчям до обличчя, він нагорі». Окрім нього, приміром у Ефіопії, найчастіше коханці розташовуються так: дівчина, лежачи на спині, охоплює ногами талію хлопця, який стоїть перед нею на колінах. У Заїрі, Ліберії та Кот-д'Івуарі популярна позиція, коли партнери лежать на боці, а у Буркіна-Фасо та Гані — коли вона сидить у нього на колінах.

У варіюванні позицій негри доволі стримані. Вони, як правило, не практикують орального і анального сексу.

СЕКСОНЧИК

КРАСА ВІД КАТРІН ДЕНЬОВ

ЯКЩО день ви розпочинатимете зі склянки грейпфрутового соку й горнятка кави;

якщо за сніданком ковтатимете кілька пігулок вітаміну С;

якщо спатимете не менше 8 годин на добу (сон, на переконання актриси, є найкращим засобом зберегти красу);

якщо щодня ходитимете на прогулянку і займатиметеся гімнастикою (краще у групі);

якщо питимете мінеральну воду і не палитимете;

якщо, доглядаючи за шкірою, якнайменше користуватиметеся косметикою — ВИ ДОВГО НЕ СТАРІТИМЕТЕ І БУДЕТЕ ТАКОЮ Ж ВРОДЛИВОЮ, ЯК ЗНАМЕНИТА АКТРИСА КАТРІН ДЕНЬОВ, ЯКА Й ПОДІЛИЛАСЯ З ЧИТАЧАМИ «ЛЕЛЯ» СЕКРЕТАМИ СВОЄЇ ВРОДИ.

траві на забутому цвинтарі». Кам'яна мовчанка порослих травою надгробних плит, сусідство смерті і бенкет життя, життєдайне поєднання жіночого і чоловічого начал — це була, звичайно ж, її ідея. Прелюдію вона теж намагалася перетворити на ритуальне дійство: оголивши своє добре розвинуте тіло, вона вимагала освідчитись їй у коханні за допомогою дотиків, без слів. Я не був надто вигадливим: її уст торкнувся пальцем, грудей — напруженими біцепсами рук, міцних сідниць — голівкою фалоса, а розкішниці — губами. Цього їй вистачило. Як я згодом переконаюся, вона взагалі заводилася «з півоберту».

Коли вона, глибоко дихаючи, лягала спиною в траву, я уже знав, що надалі не буде жодної гри в елегантного лицаря і манірну принцесу. Що я буду дерти, товкти, тлумити це повносочне тіло, аж поки воно стане з обох боків зеленим від безневинно розчавленої рослинності. Тоді не лише жайворонки кричали під серпневим небом, над заміським полем, у високій траві забутого цвинтаря. Згодом до моєї голови закрадеться сумнів, що всі її «півоберти» і крики взагалі мало залежали від партнера. Але тоді цей крик був найліричнішою піснею, гадаю, не лише для нас обох, але й для жайворонка, для поля, для серпня. Незважаючи на те, що лунала вона на цвинтарі, ця пісня не злякала б навіть випадкового подорожнього, бо й дурневі зрозуміло, що мерці так не кричать.

Шкода, що такі пісні не лунають довго. Вже через кілька тижнів я спостеріг на тій же «каві» у Марти знайоме мені кокетування, спрямоване, правда, на одного іноземного актора. І коли спробував з'ясувати стосунки з нею, то почув у відповідь традиційну богемну відмазку: «Я зрозуміла, що моє життя не може належати мужчині, бо воно належить мистецтву».

Л.В.

Коли так уже сталося, що шлях твого інтимного пізнання проходить від жінки до жінки, від пригоди до пригоди, від досвіду до досвіду, то будь-яке повторення означало б зупинку або й кінець шляху. Для мандрівника кінець шляху рівносильний смерті («Ну, ета, канєшна, в смислє переносном»). Тому він і подорожує далі, минаючи все більше баченого, пізнаного, скуштованого. Тому путь стає все важчою, зупинки — все рідшими, віддалі між пристанищами — все більшими. Бо де ж ти його знайдеш аж стільки нового, незвіданого, недіткненого?

Якщо чесно, то я вже мав досить романтики та екзальтацій, закоханостей і хвилювань, ілюзій та здобувань. Мені захотілося баби з дупою і цицьками, із зупою і пральною машинкою — не шльондри і не святої. Кращої за Євпраксію годі було й шукати. Втім, вона й не була «бабою», а провінційною біловолосою дівчинкою, зарученою зі своїм однокурсником, сином львівських інтелігентів. Її гуртожитська кімната нагадувала селянську світлицю середини XIX століття: вишивані серветочки на тумбочках і ткані доріжки на підлозі, листівочки із зображенням святих осіб і фото нареченого на стіні над ліжком. (О, як ми розкошували в тому ліжку!..) Її широкі стегна, вузька талія і маленькі груди асоціювалися мені з фігурою богині родючості. З неозорою нивою, яку я повинен зорати своїм сороміцьким плугом. З зеленим буйним лугом, який я мав би оросити дощем свого оргазму. Але також — і з чужим пухким пирогом, якого я мав би понадкушувати.

Та сумління моє було чистим (наскільки воно може бути чистим у такій ситуації): це вона мене спокусила, а не я її. Вона виловлювала мої уста в грі «у пляшечку»; вона переймала мій погляд своїми принадами; вона перебивала мій подих своїми домаганнями. Я тоді був апатичним і ледачим кнуром, а не палким коханцем. Вона ж цього не бачила. Підозрюю, що й не хотіла бачити: я був для неї останнім відголоском недогуляної юності, передчасним гріхом, першою ризикованою пригодою, єдиним зв'язком з майже втраченою свободою. Тим паче, що я завжди був любителем пофілософствувати про особисту свободу, рівноправність жінки, вільне кохання. Вона слухала мене з розтуленим ротом (хоч говорив я банальні речі), вона згорала у моїх пестощах (хоч вони були далеко не вишуканими). Вона віддавалась мені як могла, а по всьому, заглядаючи в очі, запитувала, чи добре мені було. А мені було «по барабану».

Вона прала мої засмальцьовані джинси, купувала нові сорочки, ситно підгодовувала — цим вона була для мене цінною. За це я її любив. «Любив? Давно... Цвіли луги... О, панно Інно, панно Інно!» Атож, віршів я їй теж не шкодував: і писав, і читав — особливо коли це могло мені замінити прелюдію перед зносинами. Траплялося й таке. Я нашіптував їй на вушко сласні строфи, присвячені їй, зрозуміло, не забуваючи в цей час проводити долонею по клітору. Очі їй ощасливлено сльозилися, клітор воложів, і поет мій переможно входив у повне вдячності лоно — це джерело поезії, цю країну натхнення.

Не може бути більшої похвали для таланту поета, як зволожілі і трохи розтулені під впливом його творів «сороміцькі вуста». Амінь.

Л.В.

«Ех, хто нас ще читає, руських поетів, окрім єврейських дівчаток?» Ще галицькі провінціалки, Едічко-педічко!

Євпраксія, мабуть, розуміла, що я насправді «скотина», але, можливо, саме це її і приваблювало. Її Ігорчик був традиційним чадом традиційних галицьких батьків: завжди чистенький і напрасований, чемний і уважний, гречний і поважний. Інакше, як «Прасю», він до неї і не звертався. «Вся анатомія його обличчя видавала легке зусилля уст: щоб мудріше і чемніше говорити зі мною; очей — щоб уважніше і приємніше мене слухати. Та-а-ак...» І все! До всього цього їй ще не вистачало мого авантюрництва і декадентства, моїх падінь і злетів, моєї химерності і дітвацтва. Вона отримала все це... і вийшла за нього заміж...

ІН.*

— Ну от, ще однією схемою інтимних стосунків збагатився мій досвід. Схемою сімейництва. І нехай спосіб цього пізнання був цілком дотичним (як відомо, лише дурні вчаться на власних помилках), та від цього він став не менш переконливим. Прообраз сім'ї, до якої я зміг заглянути зсередини, — із нудним чоловіком та невдоволеною і зрадливою дружиною, — налякав мене не на жарт і надовго, здається, відштовхнув від самої думки про одруження.

Загалом я завжди був не проти одруження, але не такого ж, від якого тхне солодкавим міщанством. Моя майбутня дружина завжди бачилась мені як подруга, однодумець, супутниця моїх подорожей, а не як куховарка, праля чи нянька.

* Інтерв'ю.

Вона мала б бути моїм найкращим другом — сексуально привабливим, вірним товаришем, закоханим в мене, як я в нього. От і все. Поки такої не знайду — жодних женячок! В іншому разі подружнє життя стає просто нестерпною тортурою. Ні — це не для мене.

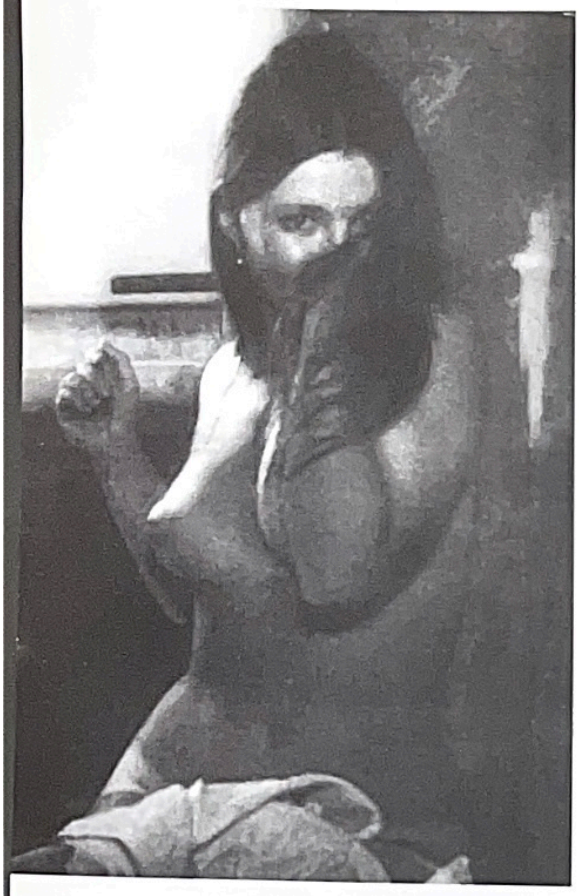

РОЗДІЛ 3

Л.В.

Коли втомлений і зневірений мужчина радикально відмовляється від одруження як панацеї у розв'язанні своїх проблем, то він опиняється перед вибором між двома непростими варіантами. Перший — це тривале й безперспективне утримання-пошук. Цей варіант несе у собі загрозу (при затягненні процесу) сексуального збайдужіння або психічного занедужання на сексуальному грунті. Тому, обираючи собі цей шлях, мужчина, перш ніж зациклюватися на фразі Екклезіаста «Шлях до досконалості лежить через самообмеження», повинен серйозно задуматися над тим, чи справді він прагне досконалості і чи готовий він до цього випробування. Другий же — це те, що алегорично мислячий український народ називає «пуститися берега». Він передбачає життя, наповнене невпорядкованими статевими контактами, хаотичністю у чуттєвій сфері та переважаючим негативізмом емоцій.

З Роксоляною нас єднав лише секс — секс, як би сказав міщанин, дикий, брудний, тваринний. Її студентський рай закінчувався: до свого п'ятого курсу вона вже встигла стати жертвою кількох спокусників і зрозуміти, що вискочити заміж не встигає, тож вирішила принаймні «набутися», як кажуть гуцули. Сам химерний пан випадок штовхнув її до мого ліжка, правда, спочатку зовсім не для злягання зі мною. На цьому ліжку її збирався шарнути один із моїх одногрупників. Видно, так хотів, що навіть не завважив, що там хтось уже лежить, нехай і під горою шмаття.

Не пам'ятаю, що саме гуртожиток святкував, але ще до початку забави я був мертвотно п'яний. Після обов'язкового чину, званого «викликати Іхтіандра з унітаза», мене старанно уклали горілиць на ліжко, прикривши надійно кількома укривалами з метою обмеження поширюваного мною зловонія. Найгірше, що в такому стані я не можу спати, — але жити теж не можу. Переважно весь цей час заповнюється моїми ж пустопорожніми обіцянками: «ні краплі в рот, ні сантиметра в зад» та «never more» («ніколи більше») — правда, якась п'яна морда зсередини кпила собі з мене: «менше теж».

Саме цим я і займався, коли «хтось» кинув «когось» на моє ліжко, тобто на мене, з метою не інакше як вдерти. Вони вовтузилися на мені життєрадісно, мов діти, — я ж мовчав, як риба, приречено очікуючи, коли розпочнеться наша груповуха. Але цього не сталося. Рятівний фонтанчик блювоти (blue water) з носа і рота представниці прекрасної половини людства оберіг нас обох від безчестя. Ланцюгова реакція погнала кавалера стрімголов до ванної. Я, на жаль, не міг скласти їм компанію, оскільки перед тим повністю випорожнив шлунок.

Вона перевернулася лицем донизу, і я через всі укривала таки відчув її дівочі форми. Ще тоді я подумав: «Як тільки мені стане краще, я її взую». Її «пологи» не припинялися, і незабаром вона мало не рачки поповзла геть, залишивши мене на самоті. Але на цьому все не закінчилося, я сказав би, навіть, що з цього все й почалося.

Години через дві мені й справді стало краще і захотілося заїхати комусь в морду за безнадійно змарнований вечір, для чого я вирішив вийти на притихлий коридор пошукати собі жертви — може, трапиться якась п'яна сновида. Та замірові цьому не дано було здійснитись, бо вже за дверима кімнати мене чекала приємна несподіванка: із розчинених дверей клозету на мене дивилася округла, досить пухка, біла дівоча задничка. «Глянул в лужу, в луже — жопа, эка невидаль, друзья».

Сердешна Роксоляна спала, поскладавши руки на унітазі й сперши на них голову. І хоч ця поза нагадала мені про те, що вона ригала (сука!) до мого туалету, це мене зовсім не відштовхнуло. Врешті, хто тільки не ригав тоді до мого туалету? Навпаки, я очей не міг відвести від цього алтаря жаги — погляд мій, наче на сповільненій плівці, плавно перепливав від спущених до колін трусиків і джинсів (видно, той мудак таки доп'яв її) по худих розм'яклих стегнах до опуклих пещених сідничок. І знадобилося певне зусилля, щоби навести різкість, щоби сконцентрувати увагу, щоби спрямувати приціл у саму середину між цими тугими м'ячиками. «Щоб познайомитися з гарною дівчинкою, потрібен м'ячик»...

У саму середину, але не в цю приязно наставлену та кокетно причесану врізнобіч світленькими кучерями рум'яну щілинку — а в незнаний ще мною, загадковий отвір із виразним чужоземським найменням «анус». Усвідомивши це, мій шибеник рясно запінився усіма з'їденими вчора йогуртами, вершками, тортяними кремами. О, він знав, що йому потрібна буде густа змазка!..

Лише невіглас у такій ситуації намагався б увігнати відразу «по самі помідори». Я ж входив поступово і обережно, наче досвідчений метробудівець, який відчуває відповідальність не лише за власну безпеку, а й за безпеку своїх підопічних. Коли голівка моя опинилася всередині, Рокса пробудилася. Вона напівздивовано-напівболісно зойкнула, підвела голову і завмерла, мабуть, відчуваючи інтуїтивно, що стала свідком і учасником якогось таїнства, небуденного дійства. Тому, коли я сантиметр за сантиметром входив усім своїм тулубом, вона лише важко дихала і, тільки коли я опинився там повністю разом з ногами, вона тихо, приречено заплакала.

Фото: Дмитро Зубрицький

Я ж продовжував свій хід уже в протилежному напрямку — вийти, щоб удихнути свіжого повітря, щоб заходити знову, як до себе додому. Тепер я розумів першопрохідців — цю патетику, це збудження, цей ентузіазм. Та жодне чудо довго не триває. Навіть не встигнувши вдруге дійти до кінця, я відчув, що прокинувся вулкан. Порятувала мене буквально мить, котра дозволила вискочити на поверхню перед самим початком виверження лави, яка щедро заливала долини її спини і узгір'я її заду.

Вранці за похмільним столом вона мені всміхалася сором'язливо і принадно. Я був галантний, як справжній лицар. Це й дало нам змогу зійтися на якийсь — зрозуміло, нетривалий — час. В миру вона була примітивною студенткою-трієчницею, але в ліжку, у ванній, на кухонному столі, при стіні між шафою і дзеркалом — вона була справжньою курвою. Саме це я цінував у ній найбільше. Саме цього так бракувало всім моїм добропорядним подругам.

Лада була моїм останнім романтичним коханням! (Серед жінок. В університетський період.)

Лада була моїм єдиним коханням, у якому не було сексу.

Вродлива, струнка, інтелігентна жінка, що цінувала свого чоловіка, любила своїх двох дітей і взагалі пишалася сім'єю, вона була об'єктом моєї поваги і доброї заздрості. Таку дружину я хотів би мати. Наші стосунки розпочиналися так обережно, як і мало розвиватися знайомство між добропорядною заміжньою жінкою і дещо пересиченим, втомленим досвідом і «колись романтичним», переобтяженим власною свободою нежонатим мужчиною. На той час я мав уже досить різних love stories*, а крім того, не міг навіть допустити думки про можливість якоїсь інтрижки з Ладою. Тому-то й був урівноваженим, інтелігентним кавалером, яким я себе не пам'ятав уже давно. Ладі ж у мені все це подобалось, але найбільше її підкуповувало те, що я не намагався її спокусити. Між нами не стояв секс. Це давало можливість для щирих людських взаємин. Ми розмовляли без підтекстів, ми жартували без натяків, ми говорили взаємні приємності без задньої думки. Ми настільки відкрилися одне перед одним, що в певний момент зрозуміли, наскільки ми схожі і духовно близькі люди. Я їй розповідав свої таємниці, яких взагалі не звіряють стороннім, вона ж мені відкривала те, що було секретом навіть для чоловіка.

Ми прагнули цього спілкування все більше й більше. День без зустрічі ставав утраченим. Ми втікали з занять, щоб на годину загубитися в одній із численних кав'ярень чи серед вузьких і безлюдних осінніх вуличок. Сягнувши майстерності розмовляти самими лише поглядами, ми мовчали, сидячи за столиком кав'ярні. Але в цьому мовчанні був сильний емоційний заряд, що супроводжував наші зустрічі, і підсилювався ще й усвідомленням того, що «ця осінь вже не втрат пора, а втілення самої втрати».

На жаль, так не могло бути вічно. Мене все більше пробирала думка, чому ця жінка, така близька мені і рідна, не може бути моєю. Її енергія, дарована мені, призводила до охолодження в сім'ї, і це не залишилося поза увагою чоловіка. Настав час, коли нам довелося вибирати. Мене терзали протиріччя, яких я ще не знав. З одного боку, мені хотілося зробити все, щоб відвоювати собі щастя: щоб ця жінка стала моєю дружиною, а її діти моїми дітьми. З іншого — я ставив себе на місце її чоловіка, не як солідарний мужчина, а як я сам. Я вже думав, як її чоловік, і говорив про себе, як її чоловік: «Ладо, ти моє щастя, жінка моєї мрії, мій ідеал. Не піддайся спокусі — і будеш для мене святою. Не зрадь мене, не розчаруй — і будеш для мене богинею». Собі я бажав би подруги, яка б встояла. Тому мені потрібно було відступити від двобою, щезнути з її життя. Виїхати.

ІН.

— Куди ж ти тут виїдеш, коли «ми з тобою в Парижі потрібні, як у фінській лазні лижі»? Та, звичайно ж, у провінцію — у містечко, з якого вирушив чистим, як tabula rasa, а повертаєшся переповненим, як авгієві стайні.

У провінції я був шанованим і почесним гостем. Там поет — третя людина після священика та голови міської ради. Я багато пив, ходив по гостях і знову почав писати. Фантазії мої витворювали образ наївної і цнотливої, щирої і безтурботної дівчинки, білої-білої, як ангелик. Щоби взяти її отак за руку і просто гуляти містом без різних там вульгарностей...

Цією білою-білою дівчинкою і стало для мене вузькооке татарча, з волоссям чорним, як крило галки, на тринадцять літ молодше за мене. І звідки воно взялося в нашій галицькій провінції? Коли вона подзвонила мені додому після творчої зустрічі у їхній школі і попросила почитати нові поезії, я був зворушений, як месія, зерна якого впали не на камінь. Та коли я зустрів її в себе на порозі — несміливу, хлопчакувату і солодкаву водночас, — то в цих монголоїдних оченятах мені побачився вогонь, який міг би знову розпалити вигаслу вже мою душу. Вона ж мене перша й поцілувала.

У ліжку я її пестив, як немовля, як молодий батько свого первістка. Гладив її волосся і масажував спинку, цілував сіднички і загортав у повні жмені груденята, язиком лоскотав лоно, а прутнем ніжив стегна. О, як вона звивалася піді мною, як вдавано намагалася вислизнути з моїх міцних обіймів! Її непогамовність ставала симфонією для мого смичка; її втомлене сопіння, стогони і зойки стали мелодією мого в'янучого провінційного повноліття. У мене була одна мета — дати їй максимум насолоди, а як ні, то згинути у «скойках її лона», наче хоробрий воїн на полі бою. «Так було мить. Так було вічність. Так було»...

Ех, провінціє, провінціє. «Не даєш ти мені тихенько провінцятися». Як не ховайся, а все одно хтось та завважить. І не стільки завважить, як скаже іншому. А інший і не стільки почує, як переповість далі. А їй же ще заміж іти, їй ще ранткуватися і віддаватися, їй ще спокушати і залицятися. Їй ще життя розпочинати, а не закінчувати. А ти? Яка з тебе партія: на дискотеку не підеш, з сусідськими хлопцями битися за неї не будеш, однокласницям тобою не похвалишся. Так — неповнолітня пригода романтичної дурочки. Ну нехай вона, а ти?..

Л.В.

Слушно кажуть, що жінка для мужчини — це спорт, це змагання. Жінка стає втричі бажанішою, коли вона є чиєюсь власністю: чоловіка, нареченого, — чи просто має багато залицяльників. Цей спорт безперспективний, він вимотує, вичерпує, вбиває. А все ж... Особливо коли ти стоїш перед вибором: симпатична і

* Любовних історій (англ.).

розумна, охайна і хазяйновита, спокійна і поміркована, зріла жінка — чи необ'їжджена дівиця, свіжа і грайлива, незаклопотана і ефектна, якій нічого не бракує, окрім пригоди.

А ще, якщо ти на межі — уже не молодик і ще не дід; уже не екзальтований, але ще й не заспокоєний, — тоді хапаєшся за пригоду, як за рятівну соломинку. Тоді кидаєшся безоглядно у цей вир змагання — здобуду чи ні, — щоб довести собі, що ти ще не «скінчений», що можеш і хочеш. І нехай це стане твоєю лебединою піснею, нехай після неї — сім'я, діти, теща, дача. Але — після неї! У лебединій пісні найважливіше — це почуття міри, уміння вчасно зупинитися, щоби вона не затяглася.

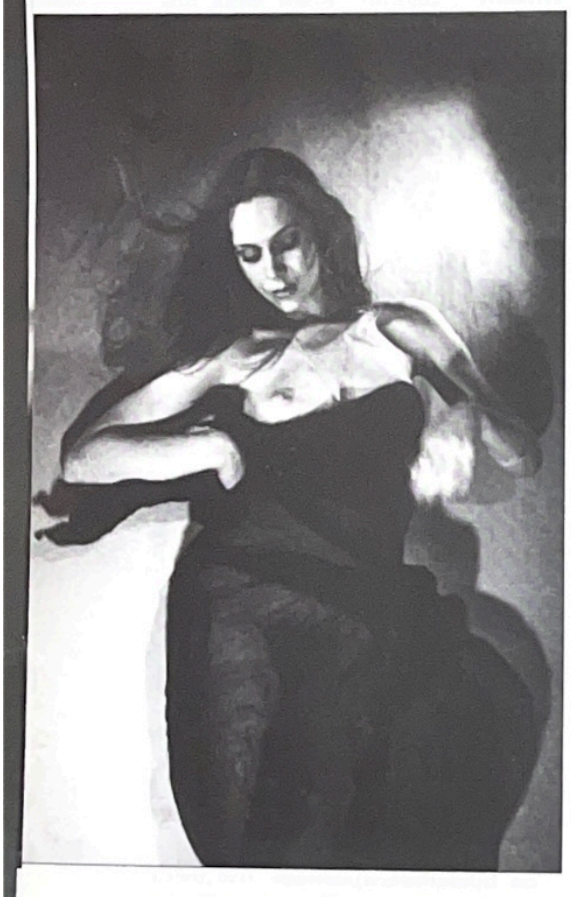

РОЗДІЛ 4

Поїздка до Московського літературного інституту на одномісячне стажування стала наступним пунктом подорожі. Це була прекрасна нагода для зміни атмосфери, вона відволікла мене від усіх проблем та гнітючих роздумів. Я ходив коридорами інституту і був щасливий від того, що недавно ще ними ходив сам Юрій Андрухович; я сидів за партою і уявляв, як за нею сидів сам Юрій Андрухович; я блукав московськими вулицями — лише тими, які описав у «Московіаді» сам Юрій Андрухович. Я не міг уже любити жінок, тому ладен був закохатися у мужчину.

Іноді думки (особливо нав'язливі) мають здатність зматеріалізовуватися. У мене це сталося на виставі колишнього галичанина, а тоді одного з найпопулярніших московських театральних режисерів, де головну жіночу роль виконував мужчина. Я знав про це ще до спектаклю, але, сидячи у другому ряді, приголомшено приглядався протягом усього дійства лише до нього і не міг повірити: на сцені була жінка, з довгим волоссям і ніжним лицем, з тонкими руками і струнким станом, з високим голосом і елегантними рухами. Я не бачив вистави, я бачив лише її. Тобто його, оскільки це все-таки був мужчина. Та коли після закінчення він з'явився на сцені, щоби вклонитися тривалим оваціям, уже в чоловічій «трійці» з метеликом, я закохався у нього ще більше. Життєрадісність і просвітленість обличчя, стримана інтелігентність поведінки, пластичність тіла — все це риси найомріянішої з подруг.

Женя був полукровкою. Це було написано в нього на обличчі. Дитя інтелектуалів, закоханий у мистецтво язичник, з печаттю усвідомлення своєї інакшості у нетолерантному суспільстві. Серед брудного мужлайства своїх «русскіх» співвітчизників, серед казарменого гумору частини своїх гетеросексуальних колег, він, як лакмусовий папірець на кислотно-лужний розчин, реагував на знак уваги, на подих тепла і любові.

На той час в Україні вже було скасовано ганебну кримінальну статтю за гомосексуалізм, а в Росії — ні. Я для нього став неначе послом миру і волі: він мене розпитував, а я охоче розповідав. Можливо, я дещо перебільшував, кажучи, ніби в нас після скасування цього середньовічного забобону майже кожний другий мужчина виявився потенційним гомиком, але я не міг утриматися від спокуси бути для нього цікавим. Бути близьким настільки, щоб тримати руку в нього на коліні і вдихати запах його жіночих французьких парфумів. Він, здавалося, теж був не проти такої близькості.

Після того, як закінчилося традиційне театральне відзначення прем'єри і всі роз'їхалися по домівках, ми ще довго рука в руку блукали безлюдними передранковими, розвеснілими набережними Москви-ріки, цокотіли каблуками бруківкою Красної площі і розмовляли, розмовляли, розмовляли, захлинаючись від такої погодженості, такого однодумства, такої подібності. І лише коли вже перші столичні трудяги заспано пішкували, думаючи, «как їм обустроіть Росію», ми втомлено перевалили через поріг його скромної квартири. Без єдиного слова, розуміючись з півпогляду, ми подалися до ванної, скидаючи з себе на ходу обтяжливе ганчір'я...

У ванній ми плюскотілися, мов поросятка, гаряча вода відразу зняла з нас втому, і ми знову прагли спілкування, тепер ще ближчого. Ми мили одне одному тіло, ми цілували одне одного взасос. Ми були такі однакові. Ми нічого собі не з'ясовували, майже нічого не говорили — ми просто тішилися, насолоджувалися, кохалися. Вже потім у ліжку Женя виявив більше досвідченості — кількома вмілими порухами і промовистими натяками, але найбільше своєю поведінкою він дав мені зрозуміти, що мужчиною буду я, принаймні спочатку. Тому після прелюдії, під час якої ми продовжували цілуватися, він наставив мені свій дещо худорлявий задок. Я був готовий. Я хотів цього. Я умів це. Тут мені ішло легше, ніж з п'яною шльондрою, і незрівнянно приємніше, ніж могло б бути із брудним азіятом.

Два тижні ми жили, як щасливе молоде подружжя, не розлучаючись навіть на годину. У театрах нас бачили не інакше, як обійнявшись; ми цілувались у метро, викликаючи обурене ремствування обивателів; спідню білизну для Жені у жіночих відділах ми обирали лише разом. Через тиждень я мав повертатися додому, тому запропонував серйозно порозмовляти про наше майбутнє. Та до призначеної розмови справа не дійшла: його заарештували співробітники московської ФСК (Федеральна служба контррозвідки). Женя виявився китайським шпигуном. Після кількох виснажливих допитів і підлих провокацій мене депортували в Україну.

Львів мене теж зустрів допитом (правда, без рукоприкладства) в одному з кабінетів сірої будівлі по вулиці Дзержинського. І хоч там мене, як я вже зазначив, не били, настрій мій був безнадійно зіпсований. До

Фото: Дмитро Зюбрицький

всього цього додавалася ще й гіркота розлучення з Женею: мене не цікавило, ким він насправді був, — для мене він залишався ніжним і щирим коханцем. Усі мої думки були опановані спогадами про нього. Тому й не дивно, що черговим об'єктом мого зацікавлення знову став мужчина. А врешті, який мужчина? Хлопчик зовсім.

Ми познайомилися на одній із музично-поетичних композицій Молодіжного театру: високий, стрункий, довговолосий, він вирізнявся серед усіх у доволі тісному залі. Мстислав щойно приїхав з Канади для ознайомлення з Україною, батьківщиною його предків: неймовірний акцент перешкоджав йому нормально спілкуватися зі своїми українськими ровесниками, а написане на обличчі спантеличення від зіткнення з нашою дійсністю (сподіваючись послухати сучасних українських поетів, він шарівся від кожної непристойності, що лунали в авторському читанні текстів Юрка Іздрика) робило його «білою вороною» серед зверхніх і нетерпимих однолітків. Дівчата кидали в його бік зацікавлені й іронічні погляди, а хлопці глузували, часто вголос. Я перший зробив крок йому назустріч, запропонувавши перфектною англійською подискутувати про акцію. Сльози вдячності і щастя виступили у нього на очах.

Ми почали зустрічатися щодня. Я навчав його української мови і вимови, знайомив з незалежницькими реаліями. Він був уважним і старанним учнем. Увага і турбота, що їх виявляв до нього я — мужчина, старший на добрий десяток літ, — викликали у нього благоговіння і відданість. Згодом Мстистик (як я пестливо його називав) запропонував поселитися разом з ним у великому трикімнатному помешканні його прабабусі, щоби ще більше бути разом і ще ефективніше проводити спілкування. Саме цього мені й було треба.

Його мила прабабця була щаслива, що її дорогий правнук втрапив під вплив такого поважного і вихованого пана, як я. Нам вона відвела одну кімнату, сама поселилася в іншій, залишивши третю за вітальню. Наші ліжка стояли поряд. Ми разом лягали спати, разом підіймалися. Інколи я прокидався серед ночі спраглий і годинами дивився на нього, відганяв від обличчя мух та комарів, прикривав ковдрою голі ноги. Ранками він розповідав мені захлинаючись свої юнацькі сни, в яких мене, на жаль, не було. А я розчісував його густі кучері, зав'язуючи їх у кокетливого хвостика, якого він іменував не інакше, як pony tail*.

Минали місяці. Ми вже були близькими, як брати, але не більше. Все сильніше в мені наростало роздратування тим, що Мстислав неадекватно реагував на мої сексуальні імпульси. Він шарівся, коли я гладив йому живіт; відсмикував руку, коли я обмацував його м'язи; вибігав з кімнати, коли я торкався устами його плеча. Розкритися перед ним повністю я не міг з огляду на прабабу та його непередбачувану реакцію. Все це почало мені набридати. А коли я підгледів, як він цілувався з одногрупницею, притиснувши її до серванта з родинним кришталем, терпець мій урвався, і я вирішив, що нам краще розлучитися.

Дорогою до гуртожитку я, тягнучи свої клунки, плакав і лаяв його останніми словами: хтивий канадський рагуль, манюрщик клятий, чуттєвий невіглас, закомплексований шмаркач, раб стереотипів тощо. Але що там говорити — галичанин, навіть народжений у Канаді, все одно залишається невиправним галичанином.

Л.В.

Так, Галичина — це край безнадійний для мистецтва сексу. Тут перманентно триває криза чуттєвості, але боротьба з почуттями вважається національною традицією. Галичани не знають, що таке любов, хоч затято люблять батьківщину. Галичани не знають, що таке віра, хоч запекло вірять у Бога, в межах греко-католицького обряду. І передається це від покоління до покоління. Тому всі, хто справді вірить, любить і цінує справжню красу, в певний момент покидають цей край.

Уже на той час я був твердо переконаний, що любові все-таки не існує. Але залишався секс. Вірніше, необхідність задовольняти його примхи. Отже, якщо процесу не можна уникнути, то його потрібно зробити щонайменше безклопітним. А найменше проблем для втамування сексуального інстинкту становить проститутка — так мені, принаймні, видавалося тоді.

Винайнявши на добу номер у недорогому львівському готелі, я взяв до рук рекламне видання і почав ентузіастично розглядати розділ «Послуги». Набраний телефонний номер з-під оголошення «Школа кохання пані Аліни» озвався до мене солодкавим дівочим голосом, котрий лаконічно повідомив ціну (50 доларів за годину) та, старанно перепитуючи, зафіксував усі параметри, які мене цікавили: струнка молода блондинка, з двома золотими зубами, бажано в зелених «лосинах», шкіряній міні-спідниці і невульгарна. «Чекайте — вам зателефонують».

Двогодинний процес очікування був повен сексуальних фантазій і поглинання спиртного. Кілька разів мені доводилось зупиняти себе, щоб не перегоріти завчасно і утриматися від мастурбації. Якийсь час я намагався визначити стиль своєї поведінки з нею, але в результаті вирішив бути максимально природним і не відмовляти собі в приємностях. Головне — це раціонально використати оплачений час: раз зверху, раз ззаду і раз мінет...

Коли вона з'явилась у дверях моєї кімнати, мені одразу захотілося, щоб вона пішла геть. Курдуплюватого вигляду зизоока повія з вибіленим обскубаним гніздом на голові дихнула мені в обличчя перегаром і тютюном. Колодоподібна статура у шкіряній куртці не віщувала чогось цікавого під нею. «Визивалі?» — запитала хвойда хриплим і самовпевненим голосом. Будучи людиною практичною, я одразу прикинув можливі видатки і неприємності (напевно, що з нею були бандити-сутенери, які б стягли з мене «неустойку» в разі відмови) і впустив її досередини. Мало того — я все-таки вирішив її використати — грубо, цинічно, але по повній програмі. «Жадність фраєра згубила».

Вона по-діловому скинула свої ботфорти і перевзулася в білі лаковані мештики, оздоблені по краях жовтими металевими блискітками, після чого вирушила до туалету. Протягом тих кількох хвилин я сидів на ліжку, наче закам'янілий, і думав над тим, яка я свиня. «Інтелігенту от себя спасенья нет». Водночас мене пробирала злість і співчуття до себе — я переконував себе, що, дійшовши до цього, не можна зупинятися на півдорозі, що потрібно опуститись вже на саме дно, вмочити себе мордою в цю гноївку, аби позбутися будь-яких ілюзій.

* Конячкин хвіст (англ.).

«Ну?» — почув я над головою і вистогнав: «Роздягайся». Коли вона роздяглася, мені вдруге захотілося, аби вона пішла собі: складки на животі, обвислі посинячені груди, шрами на руках і нижче пояса викликали в мене нудотний ефект. У процесі попередніх пестощів вона, стоячи

рачки, довірливо розповідала про те, що я їй зразу понравілся, бо спокійний, інтелігентний, а от попередні клієнти виявилися п'яними уркаганами, і там вона чуть не попала «под раздачу». Я ж обмацував її, приблизно як кобилу на торговищі: стискав стегна, поплескував по животі та сідницях. От в зуби, правда, не заглядав. І коли мій мерзотник підійнявся настільки, щоб можна було надягнути на нього презерватив і «встромляти в неї спис тюльпанний», я ще раз подивувався з того, якою ж твариною насправді є людина.

«Ні, цей спорт не для мене, — сказав я собі після сорока шести беззмістовних встромлянь. — Потрібно змінити позу, аби якнайшвидше закінчити це самотортурування». Вивільнивши свого приятеля з цієї бактерійної клоаки, я з жахом спостеріг жалюгідні клапті презерватива, від якого залишилася чи не єдина гумка при основі стовбура.

Зі мною стався напад іпохондрії: я дав їй гроші, дочекався, поки одягнеться, і без пояснень виштовхав за двері. До пізнього ранку мене терзала параноя: я згортався утроє, намагаючись зблизька розгледіти фалос; рився у бібліотечці, безладно розшукуючи медичну літературу; пив коньяк, щоб заспокоїтись, і активоване вугілля, щоб не отруїтись; серед ночі хапався за телефон, щоб дзвонити до знайомого венеролога; збирався писати заповіт. Я не міг у це повірити, адже і з мого власного досвіду, і за твердженнями усіх моїх приятелів, і з вичитаного у другому томі дореволюційного «Порадника ловеласам» (Львів—Коломия—Жовква, 1903), і з висловлювань Арістотеля у його «Трахофілопатії» я знав, що — ПРЕЗЕРВАТИВИ НЕ РВУТЬСЯ! Зрештою я відключився.

Тривожно прокинувшись перед обідом, я заспокоював себе: мовляв, хвилюватися потрібно при наявності чітких підстав, а я маю лише припущення. Отже, до відвідин лікаря — жодних істерик!.. Під лікарським кабінетом я сидів пригнічений і присоромлений. Як же ж так, думалось мені, адже цілком дорослий мужчина, а цього досвіду ще немає. Ти ж не в Європі живеш, ти ж виріс у країні (по)рад, де на венеричні захворювання мав право кожний трудящий і активно це право використовував. А з іншого боку, я відмовлявся вірити, що такий обережний і гидливий тип може бути жертвою і носієм якоїсь зарази, якогось бруду. Мені хотілося тихцем висмикнутись з черги і втекти, бо підозра, що далі буде гірше, випікала мене зсередини. Але згадана вже іпохондрія врятувала мене від цього нерозумного вчинку.

Після кількох масажних відтяжок мого переляканого і зів'ялого героя мені було велено відвести крайню плоть і пальцями розвести вхід до каналу. Поки садист у білому халаті порпався там металевою паличкою, схожою на скальпель, в голові моїй пробігали спогади з громадянської війни: як слабкодухий комуніст тримав свого нескореного побратима, коли білогвардійський офіцер вирізував йому на грудях та спині криваві п'ятикутні зорі. У мене обійшлося без крові, все обмежилося лише мазком слизу, розвезеного по прямокутному скельцю для аналізу. Наступний пункт обстежень був ще принизливіший і образливіший: мене закрили у ванно-туалетній кімнаті, де я мав здати аналіз сечі і сперми.

Простора кімната з обдертими стінами, пожовклою місцями стелею і брудною підлогою містила у собі підіржавілу ванну поряд із загидженим унітазом, в якому безупинно протікала вода; дерев'яну кушетку, оббиту дерматином, і металевий стіл, захаращений півлітровими і меншими скляними баночками. Здавалося, все було влаштовано спеціально, щоби познущатися над горе-сексуалами пацієнтами і відбити їм охоту ще колись сюди потрапляти. Навіть пробірка, в якій мала опинитися виключно перша порція сечі, була тонкішою від середнього пальця. Душа моя хлипала, руки тремтіли, тому, звичайно, струмінь замість пробірки вдарив по рукаві сорочки й оросив штани з черевиками разом.

Отупіло сидячи на кушетці із спущеними до колін штаньми і трусами, я не міг змусити себе до процедури, яку раніше виконував залюбки. Хоч би якісь еротичні журнали давали, чи що... Пригадані кілька строф з еротичної поезії не справили жодного ефекту. Фільми згадувати не зміг, бо скрізь у головній ролі була ця сука. Довелося тупо зімкнути очі й робити суто механічні рухи. «Туда-сюда-обратно, о Боже, как пріятно».

За якийсь час у темряві мозку почали все ж таки з'являтись обличчя колишніх моїх подруг, але вони гидливо кривилися: «Невже у тебе там щось є?» Потім з'явилися, наче з фото у «Cosmopolitan», одразу втрьох Наомі Кемпбел, Клаудіа Шіффер та Карен Мадлер, але, наблизивши свої губки до нього, підвели запитливо погляди: «Невже у тебе там щось є?» Ще пізніше я обіцяв собі, що наступною моєю коханкою або й дружиною буде тільки медпрацівниця і ніхто інший — хай дурна і страшна, але чиста. На чолі мені виступив піт, на очах з'явилися сльози. Перейнявшись цією драмою, прослозився і винуватець урочистості кількома краплями в'язкої мутної рідини на дно баночки від майонезу.

Результати аналізу з'явилися швидко. Їх мені тицьнула санітарка в обмін на півмільйонну купюру, похмуро зітхнувши. Всього чотири (4) маленькі напівдохлі трихомонадки, які, втім, засвідчили початок неприємного процесу. Процесу тривалого лікування та різноманітних об-

Фото: Дмитро Зюбрицький

межень. Обмеження охопили не лише секс, включно з мастурбацією, але й усі види алкоголю разом з основними продуктами «холостяцького раціону». Мені відібрали можливість переживати. Мені відібрали можливість нормально харчуватися. Мені відібрали aqua vitae. Життя на цей період втратило сенс. Натомість двічі на день я мав робити собі болісну екзекуцію, засовуючи якнайглибше у власний анальний отвір лікувальні свічки. Нарешті і я відчув, як це — бути згвалтованим у задницю.

Л.В.

Давно уже не таємниця, що значна частина сексуальних збоченців є такими далеко не від народження, а внаслідок зазнаних під час попереднього життєвого досвіду психічних травм. Тому серед них так багато інтелігентних, освічених людей. Тому вони кохаються в основному на молодих непересічних людях: талановитих і вродливих, ідеалістах та романтиках. Натомість до загальної «сірої маси» вони стають зверхніми, а часто й ворожими. Від них можна сподіватися всього. Недаремно люди не люблять «інакших».

Уже по двох тижнях лікування почалось божевілля. Я не міг спокійно дивитися на вітрини горілчаних магазинів. На вулиці я за кілометр уловлював запах коньяку в перехожих на вустах. Мені хотілося бодай нюхнути чогось міцнішого, ніж трав'яні чаї та настій шипшини. Щодня я заходив у галантереї і під приводом вибирання собі парфумів нанюхувався найдешевших одеколонів із різким спиртовим духом. Я вивчив майже всі ті назви: «Кармен», «Польовий букет», «Червоний мак», «Едельвейс» тощо. Та найбільше мене діставали «Тройний одеколон» і «Для мужчин» — але якраз їх було найважче відшукати. Видно, що популярністю вони користувалися не лише у мене.

Щось подібне діялось і на «харчовій ниві». Я відвідував численні гастрономи, продуктові базари, рибні крамниці та кулінарії з єдиною метою — нанюхатися нормальної їжі, щоби хоч на якийсь час перебити нудотність «геркулесу» та гіркавість таблеток, які не вивітрювалися з моєї ротової порожнини. Раніше я не завважував за собою таких кулінарно-алкогольних пристрастей, але тепер... Мабуть, дався взнаки «ефект заборони», синдром недозволеного плоду.

Та найгірше — незважаючи на все, що сталося зі мною, мені таки хотілося статевої близькості. Інколи мій член настовбурчувався з нічого: від пісні про кохання, від ніжного голосу ведучої теленовин, від газетної фотографії усміхнених політиків. Мені знову почали снитися еротичні сни, де я, потрапляючи в якийсь казково-еротичний світ, де всі ходили голі, залишався у шкіряних трусах, що їх ніяк не міг із себе зняти. Інколи мені вдавалося ціною неймовірних зусиль зірвати їх із себе, але вони здиралися разом з геніталіями — і я з жахом прокидався.

В години пік я з боєм влазив у переповнені трамваї чи тролейбуси з надією попритискатись своїм передком до чийогось задка. Ще на зупинках я обирав собі тісно стягнені джинсами чи міні-спідницями округлі форми і переслідував їх контактно протягом усієї поїздки. Від першого ж дотику мій бешкетник твердів, як криця, зростав, як добробут. Це, звичайно, не проходило повз увагу жертви, та я міг бути спокійним — у цій закомплексованій країні, де всім кудись потрібно їхати, і саме в годину пік, жодна молода жінка чи дівчина не осмілиться заявити привселюдно, що хтось її підпирає напруженим прутнем. Та, врешті, її взяли б на сміх. Тому вона краще змовчить, краще перетерпить, вболіваючи лише, щоби вціліли капрони. Але ще приємніше притулитися до наївної цнотливиці, яка безнадійно намагається відстосункуватися, втекти від контакту, — її йорзання в непроглядній тисняві лише посилює ефект, робить насолоду ще солодшою. У натовпі головне не промахнутися і не присусідитися випадково до якогось дебелого молодика.

Інколи в скверах чи на площах поблизу різних учбових закладів я годинами тероризував молодиць своїми нав'язливо спокусливими поглядами і підморгуванням. Я намагався вираховувати одиноких дам із самотнім бананом у руках, оскільки це було для мене вірним знаком, безсумнівним сигналом, промовистим гаслом: якщо жінка бережно носить в руках один гарний банан, погладжуючи його двома пальцями, і не їсть (!) — значить «хоче». І коли успіху вдавалося досягнути, тобто об'єкт моєї уваги починав хоч якось реагувати, я, приязно всміхаючись, підходив і неодмінно по-російському запитував: «Что, дєтка, тріхаманозіка захатєлось?» І, прямуючи геть, тішився, як дитина.

А підвечірками, втомлений від своїх денних пригод, я відвідував усі художні виставки, на афішах яких траплявся хоч натяк на еротичне мистецтво. Довго простоюючи перед мальованими, рисованими, фарбованими, ліпленими, різьбленими, довбаними, плавленими жіночими та чоловічими тілами, я, нарешті, забирався геть, залишаючи у книзі відгуків який-небудь віршик, на зразок отакого:

Розгублено скарби,
Розтрачено зусилля
На різних проституток і блядєй.
І далина далеко вже не синя,
І довший х.. за методом Ву Сіня
Ні з кого з нас не зробить вже людей.

По закінченні курсу лікування я добряче напився, всмак закусив і вздрочнув на самотній постелі. Здоровий глузд до мене майже повністю повернувся, але пережите залишило глибокий, руйнівний слід. Мені не хочеться жодного сексу, я хочу спокою, але невгамовний мій бойовий побратим, незмінний супутник усіх моїх пригод, — він іншої думки. Заявляє він про це все наполегливіше. Ну що ж, коли зв'язок стає обтяжливим, його треба позбутися. «Єслі друг оказался вдруг і нє друг і нє враг, а так...» Якщо вузол не можна по-мирному розв'язати, то потрібно його розрубати, як «гордіїв».

Тому щоразу, повертаючись з роботи додому, я першим ділом спускаю штани і білизну до колін, знімаю зі стіни розцяцьковану сокирку зеківської роботи, кладу на край столу дерев'яну стільничку для рубки м'яса, а під стіл — бляшану мийницю, і в котрий уже раз вирішую покласти край своїм тортурам. І лише страх перед відчуттям сподіваного болю примушує мене до серйозних роздумів за принципом «сім разів одміряй...».

ЕПІЛОГ

Коли ми не генії, то вершини наших злетів доконче зрівноважаться низинами наших падінь. Отже, якщо дозволити собі на безпретензійний силогізм, то можна сказати, що секс стає покаранням для ідеаліста-зухвальця, який вигадує для себе окрему, незнану ще людям модель любові, насправді, просто не вміючи любити. ❤

МРІЇ ПРО ВЕЛИКЕ КОХАННЯ

ГАЛЕРЕЯ

— Мене постійно запитують, чому я, жінка, в своїй творчості найчастіше звертаюсь до жіночих образів, — ділиться київський графік Оксана Стратійчук. — Здавалося б, ця тематика повинна більше цікавити художників-чоловіків. Але що вдієш, коли сьогодні їх мало приваблює героїня — ідеал витонченості, чарівної грації, вигадливо-екзотичної краси. Словом, позначена якимось вищим знаменням, щемливою таємницею.

Тож довелося художниці самій узятися до створення образу вишуканої героїні. Ірреальних атрибутів та декору, що обрамовують її неквапливе, просто-таки казкове повсякдення. Аби наголосити зайвий раз: вона притягальна не лише діловими якостями, чи як господарка, чи «машина сексу» тощо, а загадка її єства не розгадується, за Ніцше, виключно вагітністю. Її багаті фантазії щодо гармонії існування, мрії про велике кохання, незнищенність щирих почуттів — ось що лежить в основі Оксаниних композицій. І найталановитішому колезі протилежної статі не передати з такою любов'ю і розумінням важливості всього того у житті кожної жінки.

Парадигма мовчання. 1991. Офорт. 40 х 80.
Натюрморт. 1995. Офорт. 47 х 63.
Венера. 1995. Офорт. 50 х 68.
Розмова зі Сфінксом. 1994. Офорт. 50 х 68.
Німфа, що відпочиває. 1995. Офорт. 50 х 60.

Стратійчук віддає перевагу техніці офорту, що дозволяє зберігати невимушеність, живу безпосередність малюнка. Власне, в неї не виникає потреби «підлаштовуватися» під техніку. Графік пристосовує техніку під малюнок — щоб надовше зберегти, увічнити тонку, артистичну лінію, вміння знаходити й відтворювати оригінальні образи, здатність поєднувати різнопланові форми та площини, підпорядковуючи їх єдиному образотворчому і смисловому ряду. ❤

ІРИНА РЯБІНІНА

Володимир Павлів

Порнографія Українця

Повість*

Л.В.**

Розрив взаємин з міщаночкою для справжнього поета ніколи не стає трагедією, не завдає душевних травм. Так — черговий експонат у музеї власного досвіду. Душа поета прагне чогось незвичайного: нетрадиційних стосунків, неповторних переживань, заборонених насолод, азартної гри емоцій. Усього цього можна звідати лише з богемною дамою, яка водночас є жрицею кохання, непорочною дівою і ганебною грішницею (тобто — Марією Магдалиною, Марією Дівою і Просто Марією).

Саме такою і стала для мене Марта. Таких дівчаток називають «пишними»: глибочезні карі очі під масивними бровами, повні вологі вуста і рум'яне личко, довга біла шия і довге густе волосся. Онука греко-католицького священика, донька художниці і поета, вона змалку призвичаїлася до богемного середовища з непересічними мисткинями і геніальними творцями, із яскравими модницями і вродливцями-акторами, із незбагненними диваками і демонічними красунями. Як на свої вісімнадцять вона вже знала немало.

Романтична і екзальтована, вона прагнула у всьому небуденності, гналася за неповторністю, марила нереальністю. Вона мене мучила не довго. Пококетувавши кілька разів на каві у Жовтневому проїзді (о, ці осінні львівські назви), вона, мабуть, побачила у мені, виваженому і уважному, того мужнього лицаря з добрими манерами, який був гідний супроводжувати її тернистими шляхами вигаданої дійсності. Боронити від напасників, співати серенади, брати участь у лицарських турнірах на її честь і загинути за даму серця у нерівному бою — перемогти і померти від ран у неї на руках. Варіант «чудом вижити» відкидавсь одразу, адже їй для цілісності образу необхідно було поплакати неутішно над нерухомим закривавленим трупом її «єдиного», її «коханого», її «героя». Для супутниці життя — це, звичайно, кандидатура безнадійна. З неї можна творити для себе ілюзорний образ «чистого кохання», але тоді слід наполегливо уникати нагоди заглянути до її побуту, щоб не побачити у ньому ознак звичайної «баби».

Усього цього я ще не знав тоді, коли вперше зійшовся з нею «у високій

Фото: Олександр Задирака

* Закінчення. Початок — "Лель" № 4 за 1997 р.
** Ліричний відступ.

Олександр Перлюк

ГУМОРЕСКИ

ПОТАЛАНИЛО

— Дівчата, я вчора з таким чуваком познайомилася — сином керуючого банком! — мрійливо закочуючи очі, похвалилася Ганнуся.

— А мені сьогодні до ресторану шльопати! — протягнула Анжела й багатозначно подивилася на подруг.

— Нічого не знаю й знати не бажаю! — різко відрубала Наталя. — Сьогодні моя черга.

У кімнаті № 236 жіночого гуртожитку № 2 деревообробного заводу запала тиша. Чути було навіть, як у немитій сковорідці копошаться руді таргани, однак на це ніхто з дівчат не звернув уваги.

— Наталочко, ну будь ласка! — У тремтячому голосі Ганнусі переважали жалібні нотки.

— Ні!

— Увійди в моє становище, Натусик, дуже тебе прошу! — заблагала Ганнуся; по її блідих щоках вже котилися сльози.

Наталка махнула рукою:

— Надягай!

— Ура! — заверещала Ганнуся і не чуючи під собою ніг кинулася цілувати подругу. Її радощам не було меж. Ще б пак, адже вона сьогодні поза чергою надягне потрясний фірмовий бюстгальтер!

БРЮНЕТКА

На лавочку до Сергія Петровича підсіла чарівна брюнетка — з великими блакитними очима, тонісінькою талією та розкішними стегнами.

— Даруйте, добродію, може, я вас потурбувала, але все-таки — як ви ставитеся до сексу? — І запитливо подивилася на нього.

— Якщо говорити відверто, то нормально! — червоніючи, відповів Сергій Петрович. Затим дістав носовичка й витер спітнілого лоба.

— Скажіть, а ви одружений? — допитувалася далі брюнетка.

— Так, одружений, маю двоє діточок.

— А як би ви вчинили, коли б до вас зараз підійшла гарна дівчина й запропонувала зайнятися з нею сексом? Тільки прошу вас — відповідайте чесно. Конфіденційність нашої розмови гарантую.

— Я б... я б... послав її подалі! — тремтливим голосом випалив Сергій Петрович.

— Зрозуміло. Ну що ж, пробачте, що потурбувала, дякую, я піду. — Дівчина поправила коротеньку спідничку і встала.

— Е-е-е... заждіть, куди ж ви? — схопився Сергій Петрович.

— Тобто як це куди? — здивувалася дівчина. — На роботу.

— А секс... сексом коли займатися будемо?

— Ну що ви, добродію, який секс? Я ж на роботі, я кореспондент журналу «Лель», проводжу опит громадської думки. І можу із задоволенням відзначити, що більшість наших чоловіків — не такі вже й легковажні люди. Хоча ви, — брюнетка оглядїла Сергія Петровича з голови до ніг, — до них, мабуть, не належите!

Вона поблажливо посміхнулася, докірливо помахала пальчиком і швидко пішла алеєю.

ЛЯМУРЧИКИ

- Якщо жінка називає свого чоловіка найрозумнішим, значить вона впевнена, що другого такого дурня їй не знайти.
- Тільки коханій жінці можна дозволити стягнути з тебе брудні шкарпетки.
- Це ж як треба кохати свого чоловіка, щоб зраджувати його так рідко?!
- Мені не потрібна хороша дружина, мені потрібна така, яку б я кохав!
- Ноги — це обличчя жінки.

ОГОЛОШЕННЯ

- Всім чоловікам гуртожитку терміново пройти медогляд. Тих, хто не пройде медогляд, я приймати не буду. Комендант О.Тьолочкіна.
- Путана Нюрка приймає з 22.00. Інваліди та ветерани обслуговуються поза чергою.

Олександр Перлюк

Альфред Бойко

СУД

(З народного гумору)

Суд іде шлюборозлучний.
Чоловік благає:
— Розлучіть, бо в мене сили
Зовсім вже немає!

Заберу собі дитину,
А жони — не хочу,
Бо вона на теє діло
Дуже вже охоча!

— Ну, послухаємо жінку, —
В зал суддя тороче...
— Чоловік мій каже правду,
Я і зараз хочу!

МУЧЕНИЦЯ

Якось в парку біля моря
Зустрілись дві дами:
— Похвались, які у тебе
Курортні романи?

— Не питай, я переношу
Тут жахливі муки:
Мій знайомий всю відпустку
Лиш цілує руки!

ХТО КРАЩЕ ЗБЕРІГСЯ?

Три бабусі сперечались,
Махали ціпками,
Доводили, хто найкраще
Зберігся з роками:

— Сімдесят мені, подруги,
А у мене й досі,
Як ви бачите, немає
Сивини в волоссі.

Друга з гордістю сказала:
— Сусідоньки любі,
Я хоч сива, та у мене
Іще цілі зуби.

— Від вас старша, — каже третя, —
Я на років кілька,
Але вам скажу відверто,
Я ще досі в дівках!

Фото: Микола Тараненко

«Я СТАТЕВУ МАЮ СЛАБКІСТЬ...»

ЧАСТІВКИ

* * *

Оля зразу розквітає,
Втричі зменшує свій вік,
Як із дому від'їжджає
Тимчасово чоловік.

* * *

На сеансі побувала
В Кашпіровського жона,
А на ранок здивувала —
Каже, дівчина вона.

* * *

Вітчизняний крам натільний —
Проти СНІДу щит надійний:
Вигляд зовнішній його
Відштовхне хоч будь-кого.

* * *

Мій Іван у вихідні
Завжди зраджує мені.
І сама тепер не знаю,
Дитинча від кого маю.

* * *

Я статеву маю слабкість
Майже десять вже років,
Бо ж відмовити не здатна
Будь-кому з чоловіків.

* * *

У Швейцарії Людмила
«Мужа» штучного купила.
Тільки спить все 'дно сама,
Бо наладчика нема.

* * *

Радься хоч з циганкою,
Що робить з коханкою:
Чи її в оренду взять,
А чи приватизувать?

* * *

Від Петра жона втекла
Спати у вітальню:
Забастовку почала,
Бачте, сексуальну.

* * *

У кіно й театрах всюди
Демонструють голих дам,
Щоб звикали, як не буде
Одягатися в що нам.

* * *

Краще тих у жони брати,
Хто не хоче готувати:
Через їхнє те невміння
Не настане ожиріння.

* * *

Ми уже і в сексі стали
Мати передовиків:
Одноразових чимало
Нині в нас чоловіків.

ВОЛОДИМИР
ПЛЮВАКО,
м.Полтава

ЗАГАДКИ

1. Дід бабі туркоче — баба не хоче; дід бабу за тіло — баба схотіла.

2. Пробив, прометелив поповій телиці при самій сростиці.

3. Жіноцьке ремесло навколо обросло, посередині дірка.

4. Мамине чересло навколо обросло.

5. Всунув — як м'яло, вийняв — та й зів'яло.

ВІДГАДКИ:
1.,2.Засув.
3.Конопля.
4.Кудель.
5.Квашений огірок.

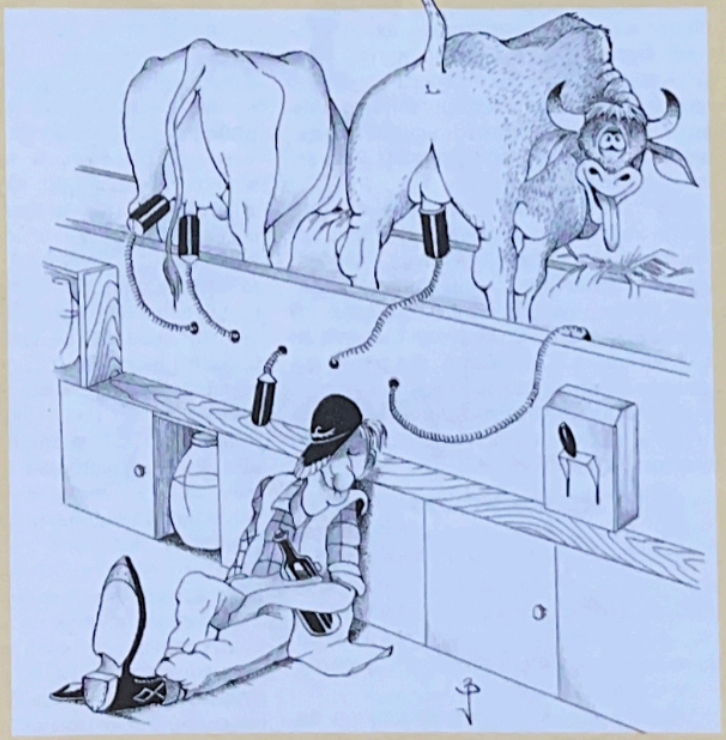

Малюнки: Володимир Булатов

НОВИНИ СІЛЬСЬКОЇ МОДИ

Нову хвилю захоплення викликала у подруг доярка Марія Простопчук. Цього разу на завершення вечорниць вона продемонструвала осінньо-зимовий костюмний ансамбль, пошитий нею за останнім криком японської моди. Цей крик почув і навіть побачив її близький друг, механізатор широкого профілю Степан Середенко. Приїхавши на вихідні до Конотопа, він зайшов до свого знайомого, який саме повернувся з Польщі й привіз відеокасету із записом тижня високої моди в Лондоні. Степанові припав до душі саме японський жіночий вихідний костюм, який зі слів коханого й пошила собі Марія на заздрість подругам.

Фото: Reuter

ХРАМ ГОЙТОСИРА

ПЕНІС-КЛУБ

ЯК ЗБІЛЬШИТИ СВІЙ ЧЛЕН

ПОЧНУ із запитання: чи хотіли б ви додати до свого члена 2,5—5 см у довжину чи у товщину, якби випала така нагода?

Якщо вам бодай одного разу спадала на думку така фантазія, слідкуйте за моїми публікаціями. Я пишу для вас. І збираюся розповісти про середні розміри члена, продемонструю найбільші із зафіксованих у медицині, ми разом розглянемо розміри чоловічих пенісів у різних народів світу. Йтиметься також про деякі способи їх збільшення.

Ви навіть не уявляєте собі, якого глобального масштабу набуло прагнення чоловіків мати пеніс якнайбільший. Вони прив'язували до прутня важке каміння, а в епоху Ренесансу ті, що зналися на швацтві, вставляли і пришивали до панталонів багатошарові гульфіки, аби створити в оточуючих ілюзію великого члена...

Упродовж десяти років я вивчав питання чоловічої сексуальності, й мені доводилося стикатися з різними способами збільшення пеніса — від цілком правдоподібних до відверто смішних. Я зустрічався з багатьма талановитими дослідниками у цій галузі. Всі разом ми уважно вивчали кожний метод і оцінювали ступінь його ефективності. Результати наших спільних досліджень і пропонуються вашій увазі.

ВІСЛЮК У САУНІ

На початку 80-х років я закінчував аспірантуру при Каліфорнійському університеті в Лос-Анджелесі. Щовівторка вечорами разом із напарником по спортзалу ми грали в теніс, після чого приймали гарячий душ, а потім, аби розслабити м'язи, йшли до сауни.

Одного разу ми з Бобом залізли на верхню полицю, щоб насолодитися гарячою парою. У цей момент відчинилися двері.

Я одразу впізнав того, хто увійшов. Це була зірка знаменитої на всю Америку футбольної команди «Бруїнс» Каліфорнійського університету. Він був високий на зріст, з тілом сучасного Адоніса, з красивими, наче виточеними рисами обличчя, схожий на Тома Круза. Його прихід привернув до себе погляди кількох прихильників, яким він зверхньо кивнув і всівся на передню лавку.

Не пройшло й хвилини, як двері знову розчахнулися. У всіх присутніх від подиву відпали щелепи, і вони недовірливо закліпали очима. Ні, цей хлопець не був ще одним Адонісом — сухорлявий, із скирдою жорсткого неслухняного волосся, з великим орлиним носом, на якому виблискували окуляри з товстими лінзами. Його тіло нічим не вирізнялося — мав кволі провалені груди, погано розвинені м'язи. І все ж була у нього одна визначна особливість, яка одразу привернула до себе увагу відвідувачів сауни, змусивши геть забути про його непривабливі риси. Між його ніг звисав, похитуючись, величезний, довгий і товстий прутень, схожий на пожежний шланг.

Він улаштувався на нижній полиці поряд із спортсменом-зіркою і не робив жодних спроб прикрити свій монумент на честь чоловічого єства. Він відверто пишався своїм великим, наче у віслюка, членом і був вельми задоволений тою відчутною цікавістю, яку той викликав. У сауні сиділо з дванадцятеро чоловіків, і всі вони якось смішно перезиралися, час від часу витягуючи шию в бік цього неймовірного фалоса. Я, чесно кажучи, й сам був уражений і ніяк не міг пригадати, чи доводилося мені бачити коли більший інструмент. Здавалося, він мав 30 сантиметрів! Розмови у парилці припинилися, всі шепотіли: «Ви лише погляньте на цього мастодонта, на цей шланг з людського м'яса, на цього хвацького хлопця — як же йому поталанило!»

Футболіст одразу зрозумів, що його безжально відсунув з-під юпітерів цей набагато менш привабливий, ніж він, представник Homo sapiens. Краєм ока я з цікавістю спостерігав, як він зачаровано втупився у віслюків член, що розгойдувався поряд з ним. Я бачив, як він узяв рушника і прикрив власне, розміром із стрючок, господарство... Він, на мою думку, перестав бути королем у людній сауні. Витерши піт, пан Пожежний Шланг накинув на плече рушника, підвівся з лави і з певним викликом продефілював повз нас, поблажливо надаючи можливість усім бажаючим у німому захопленні милуватися його трубою. Чим же пояснити наш інтерес до нього: почуттям захоплення, поваги чи звичайною заздрістю? Судячи з помітної напруги серед присутніх, можна припустити: нами рухали усі три почуття.

ГЕРІ ГРІФФІН, сексолог (США)

(Продовження в наступному номері)

ДО НАШОГО села щоліта приїжджала гожа пишнотіла жінка, дружина командира підводного човна, у минулому нашого односельця.

Того року Ірина Василівна, як вона сама відрекомендувалася при знайомстві, прибула до свекра та свекрухи одна — чоловік мав над'їхати трохи згодом.

Мене, сімнадцятирічного хлопця, та жінка просто-таки приворожила. Зустрічаючись із нею, я ніяковів, ладен був крізь землю провалитися, бо ж бачив себе ніби збоку — незграбного й несміливого. Та водночас мене так і поривало схопити її і з'їсти живцем. Я заздрив вітрові, що вільно обіймав її пишні форми й бавився важкою золотавою косою на спині. Певно, жінка про все те здогадувалась, бо щоразу мило і звабно усміхалася мені вустами, схожими на трояндові пелюстки. Її довгі вії змахували, мов крильця казкового метелика, а очі, великі, голубі, як у сіамської киці, геть збивали мене з пантелику.

Та справжня мука наставала для мене, коли гостя лягала в садку на розкладачці засмагати. В такі хвилини я, сховавшись за рясними смородиновими кущами, жадібно спостерігав за нею: наші хати, на моє щастя, стояли поряд.

Виходила вона в легенькому квітчастому халатику, а тоді недбало скидала його на траву. Якийсь час залишалася в білому прозорому ліфчику та мереживних рожевих трусиках, крізь які темніло її звабливе надбання. Лежала собі на розкладачці й читала. А я божеволів, чекаючи жаданої для мене миті. І зрештою вона наставала. Жінка скидала з себе все й лишалася голісінька. Її повні високі перса, увінчані шоколадного кольору пуп'янками, ніжило сонце, пробиваючись крізь верховіття яблунь. Її ніжницю лоскотали мухи, що їх, влаштувавшись у своїй засідці за якихось два метри, я міг добре розгледіти. Вони, мов бджоли коло меду, кружляли над зарослим волосяною кущиною місцем. Жінці те видимо подобалось, бо вона ширше розсувала ноги, так що між тих зарослів починали прозирати дві рожеві скибочки заповітного райського яблучка. Іноді її довгі пещені пальчики сягали туди, не даючи крилатим нахабам надто розперізуватись.

Як я в ті хвилини бажав бути на їхньому місці! А точніше, мій набубнявілий прутень, що так напинав мені «сімейні» труси, аж гудзики на ширінці вискакували з петельок.

Тим часом жінка знімала темні окуляри і, насунувши на обличчя солом'яний капелюшок, засинала. А я, не зводячи погляду з її вузенької рожевої щілини, давав волю своїй руці, і небавом моє сім'я падало на землю. Так повторювалося ще кілька разів, але прутень не вгамовувався. Він

Мікеланджело Буонарроті. ДАВИД (фрагмент). 1501—1504. Мармур. Флоренція, Галерея Академії

СПОВІДЬ

ТРУСИКИ

Із записок збоченця

майже не обм'якав — стояв, як спис у стародавнього воїна. Вже починали боліти руки, якими я шалено ганяв сюди-туди ніжну його оболонку, але саме там, усередині мене, щось ніяк не могло всититися. А мені вже пливли перед очима темні кола.

Одного разу, вже не володіючи собою, я вискочив з-за кущів і схопив її звабливі мереживні трусики. А опинившись знов у безпеці, став гарячково цілувати ту смужечку матерії, що прилягала до її рожевої щілини. Запах жіночої плоті впереміш із парфумами доводив мене до справжнього божевілля. Цього разу я працював над своїм ненаситником особливо довго. Тільки те, що трусики потрібно було повернути, привело мене до тями. Востаннє поцілувавши ту любу місцинку, я непомітно підкинув їх назад на те місце, хоча в душі тяжко шкодував, що не можна залишити їх собі назавжди.

Іншим разом, за звичкою скинувши з себе все, Ірина Василівна, моя богиня, моя Афродіта, лягла і, як мені здалося, задрімала. Та не встиг я намилуватись її прекрасними тілесами, аби заохотити себе до наступної «праці», як вона рвучко підхопилась і кинулася до моїх кущів. Я отетерів так, що ледве не зомлів, і гарячково почав запихати свого виструненого молодця на його звичне місце. Та він був надміру впертий і не бажав коритися.

— Ти що, хлопче, тут робиш? — оксамитовим голосом спитала Ірина Василівна, водночас поціновуючи поглядом мого таки добрячого кийка. Червоніти за нього мені не доводилось.

— Та я... смородини оце захтілося... — невиразно пробурмотів я, долонею прикривши упертюха.

— А може, ти іншої ягідки хочеш? — посміхнулася жінка. — То приходь до мене... коли всі обляжуться... Я сплю в отій хатині... — несподівано запропонувала вона і, повернувшись, велично пішла назад до своєї розкладачки.

Повірите чи ні, але я ніколи в житті нічого так не чекав, як тієї миті, коли в сусідів згасне світло.

Ледь у вікнах хати стемніло, я стрімголов подавсь до літньої хатини, коло якої не раз уже тинявся ночами, не наважуючись нічим потривожити мою богиню. Тільки слухав, як вона зітхає за благенькою стінкою, як перевертається у ліжку... А сьогодні...

Двері виявилися незамкнені. Коли я зайшов, відчуваючи солодке тремтіння в колінах, вона рвучко відкинула укривало, і я побачив у світлі нічника її оголене засмагле тіло.

— Замкни двері... і вікно затули, — прошепотіла вона.

Я все те зробив і підійшов до неї. Вона звелась на ліжку і, обхопивши мене за голову, потягла на себе. Я впав їй на груди, що так звабно пахли, дихали жіночим теплом. Не давши мені отямитись, вона гарячково стала знімати з мене сорочку, потім штани вкупі із «сімейними» трусами.

— Любчику, цілуй, цілуй... — почув я її шепіт.

Як спраглий до води, я припав до пуп'янків її грудей.

— Цілуй, цілуй!.. — Вона з силою тиснула на мою голову, воліючи, щоб я спускався все нижче й нижче. І незчувся, як мої губи потонули в шорсткому зарості, смачно вп'ялися в дві слизькі стулки, що конвульсивно здригалися. Мій прутень трохи не піднімав мене у повітря, а я ніяк не міг відірватися від криниці, наповненої дурманною вологою.

Нарешті не витримала вона. Її гострі нігті боляче вп'ялися в мою грішну плоть і спрямували її на потрібний шлях. І молодець мій негайно взявся до роботи, яку годі було рівняти з тією, що її мав донині...

Так ми втішались аж до ранку. Я геть знемігся, вибився із сил. Та знову і знову черпав їх від неї, як ото Антей від Землі. Усе те було схоже на неповторний сон. На жаль, ніч для мене надто скоро скінчилася.

Відтоді життя моє змінилося. Цілими днями я відсиплявся, не тривожачи свого молодця. Та й Ірина Василівна перестала виходити на розкладачку: спала, відновлюючи сили, у хатині. Часом я ледве не плакав, думаючи про те, скільки днів і ночей згаяв даремно. Але то були не останні мої жалі. Одного дня я побачив на сусідському подвір'ї розкішну іномарку. І серце мені впало: я одразу збагнув, що то приїхав сам капітан, якому я не раз подумки зичив потонути в морі-океані, аби Ірина Василівна назавжди належала лише мені.

Я вже не міг побороти звичку, отож щовечора ходив до літньої хатини, де жадібно дослухався до рипіння ліжка, солодкого жіночого стогону й знову вдовольняв свою невгамовну хіть самотужки.

У ліжку капітан був не вельми сильний боєць. Я здогадався про це, чуючи, як скоро він починав хропти і як невдоволено зітхала тоді Ірина Василівна. Та я не наважувався в якийсь спосіб її викликати, щоб віддатися любощам зі мною — в садку чи десь-інде.

Того вечора, коли вони взавтра мали від'їхати на відпочинок кудись на морське узбережжя, я звично рукоблудив, услухаючись у її солодкий стогін. Нарешті вони скінчили, і я почув капітанів голос:

— Дай, Іринко, чимось витерти...

А за хвилю у відчинене навстіж вікно щось вилетіло і плавно впало мені до ніг. То були її мереживні, в дрібних квіточках, трусики. Слизькі від сперми, але ще з міцним запахом її плоті. Мені нічого не лишалось, як узяти ті трусики собі на згадку та на юнацьку втіху.

ВІТАЛІЙ КОНАВЧЕНКО,
Київська область

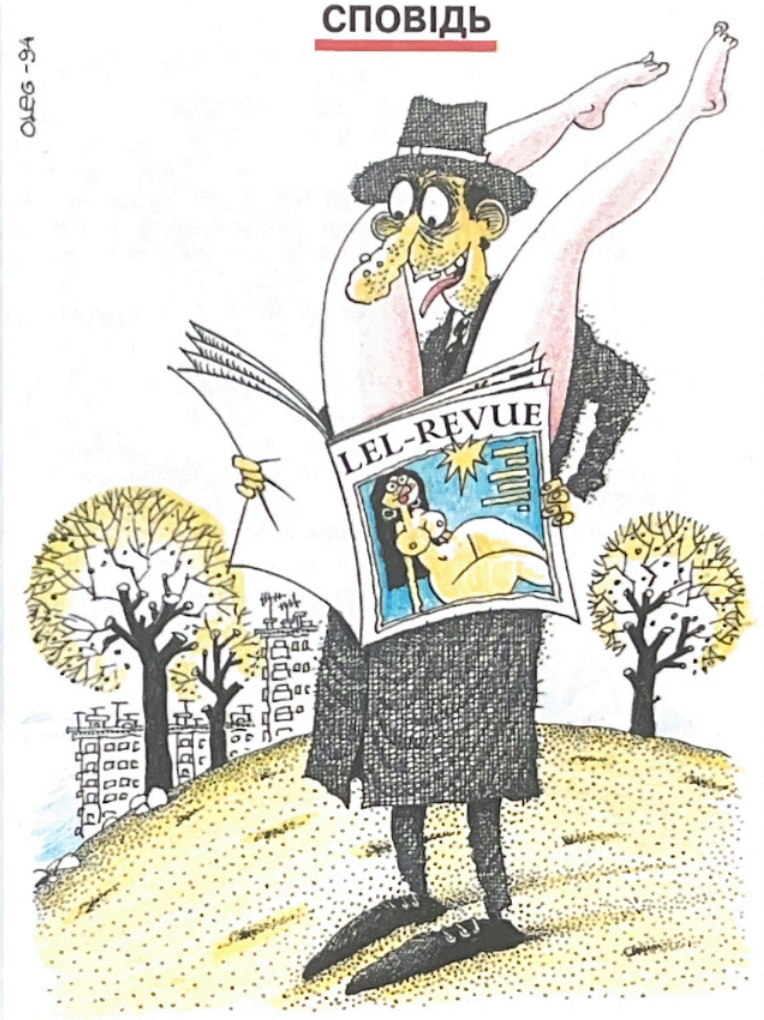

Малюнок: Олег Гуцол

ГАЙД-ПАРК

Малюнок: Олег Гуцол

КОНДИТЕРСЬКА

РИМ Є РИМ...
Уперше кондоми широко використовуватися почали ще за часів Римської імперії. Під час довготривалих переходів по чужих землях воїнам видавали трубки з висушених овечих кишок, аби ті могли захиститися від венеричних захворювань, злягаючись з «неперевіреними партнерками».

«ЗБРОЯ ПРОТИ НАСОЛОДИ»
Так назвала презерватив парижанка мадам де Севіньї, яка була свідком появи перших кондомів у Франції. Трапилася ця подія 1655 року. Не надто високої думки сучасниця була й щодо надійності нового контрацептиву. «Зброя проти насолоди та павутиння проти небезпеки», — так повністю звучала сказана нею фраза, яка стала історичною.

XVII СТОЛІТТЯ
стало часом появи перших презервативів у Англії. Британська комісія з народжуваності має відомості, що їх знали у Лондоні вже з часів Великої пожежі 1666 року.

...І НЕ ГНУТЬСЯ!
США не можуть сперечатися щодо винаходу кондомів, зате досягли неабияких успіхів у їх модернізації: тут виробляються презервативи, які твердішають під час злягання. Якщо чоловік несподівано й у найвідповідальніший момент втратить ерекцію, його зможе виручити гумовий друг, який не гнеться.

ЯПОНСЬКИЙ КУТЮР'Є
А японські виробники кондомів насамперед турбуються про естетичний бік справи. Модельєри фірми «Кімоно» розробили презервативи різних конфігурацій: від золотої рибки до самурая з мечем. Звичайно ж, такі вироби одразу набули популярності — й не лише в Японії.

ПОТЕНТНЕ БЮРО

АЇР БОЛОТНИЙ

ДОПОМАГАЄ зміцнити організм при фізичному виснаженні, особливо при наявності неврастенії. Окрім того — посилює статевий потяг і сексуальну активність.

Для цього 1 столову ложку висушеного коріння настоюють у 200 мл окропу і п'ють потім тричі на день по 50 мл за півгодини до їди.

Використовують також спиртову або горілчану настойку (готується в пропорціях 1 : 5), приймаючи її по половині чайної ложки тричі на день перед їдою. Курс розрахований на півмісяця.

Коріння рослини викопують рано навесні чи восени. Ретельно очищують від землі, провітрюють на відкритій місцині, ріжуть на шматки довжиною до 20 см і сушать при температурі 30 градусів.

ДЗЕРКАЛЬНИЙ ЗАЛ

А ЯКЩО ЦЕ ЛЮБОВ?

Дайте відповідь на запитання: «так» — 1 бал, «ні» — 0 балів.

1. Чи подобається вам те, як вона поводиться, оцінює події й висловлює почуття?
2. Чи завжди щиро радієте нагоді принести їй задоволення, навіть якщо те, що доводиться для цього робити, вам не до смаку?
3. Чи хвилюєтесь, якщо вона далеко?
4. Чи прагнете сподобатися їй більше, ніж будь-кому іншому?
5. Чи ревниві ви?
6. Чи завжди у вас є що сказати одне одному?
7. Чи вважаєте, що ваше майбутнє пов'язане лише з нею?
8. Чи вважаєте за щастя стати її чоловіком?
9. Чи здається вам, що й через 10—20 років вона залишиться для вас привабливою людиною?
10. Чи хотіли б ви, щоб ваша дитина була схожою на неї?
11. Чи готові ви піти з кінозалу до закінчення сеансу лише тому, що цей фільм їй не подобається?
12. Чи охоче ви позичаєте їй свої речі?
13. Чи траплялося вам задивитися на неї, глибоко замислитися й не помічати того, що відбувається навколо?
14. Чи розповідали про неї комусь із близьких людей?
15. Чи завжди ви прагнете знайти виправдання її вадам?
16. Чи готові на догоду їй розірвати товариські стосунки?
17. Чи здатні ви відмовитися від омріяної захоплюючої подорожі, щоб побути з нею?
18. Чи відчуваєте ви гаряче прагнення турбуватися нею, якщо вона захворіє?
19. Чи готові позичити їй велику суму грошей?
20. Чи здатні подарувати їй дуже коштовну й пам'ятну для вас річ?
21. Чи поділяєте ви її естетичні погляди?

Тепер підрахуймо бали.

1—7 балів. Те, що ви переживаєте, схоже на звичайний флірт. Можливо, знайомство переросте у щось більше, а можливо, й залишиться приємною, проте короткою зустріччю. Ви захопилися, але не втратили голови; готові піти на жертви, але не на дуже великі.

8—14. Життя подарувало вам щось більше, ніж флірт. Почуття надовго оселилися у вашому серці. Заради обраниці ви здатні піти на серйозні жертви, але інколи неспроможні розібратися в почуттях. Вас багато що об'єднує, проте ви дуже цінуєте власну незалежність. Ймовірно, ви на порозі кохання.

15—21. Ви покохали всерйоз, готові на вчинки й навіть жертви. Кохана для вас — втілення всього найкращого; найголовніше, на вашу думку, бути поряд з нею. Залишається побажати вам щастя й сподіватися, що почуття не охолонуть упродовж багатьох років.

ВЕНЕРА В ХУТРІ

Фото: Андрій Грейжа

ЖЕНОПОДІБНЕ чудовисько, що катує прив'язаного до стовпа чоловіка. Жінка-пристрасть, жінка-біль, жінка-смерть. А проте, чоловікам це подобалось — і біль, і обіцянка насолоди. У чоловічих персонажах творів Захер-Мазоха декотрі впізнають себе, й інколи їм нестерпно хочеться лишитися там — і нехай їх карає триклята фурія; врешті, доля буває набагато жорстокішою, ніж ця самиця...

Саме такою уявляється справжня садистка пересічному обивателю. Але все набагато складніше.

Найвідомішою книжкою Леопольда фон Захер-Мазоха є «Венера в хутрі». Її героїня Ванда, жорстока, властолюбна, вбрана у хутро жінка, заманює свого коханця в пастку, зв'язує його, а потім постає перед ним з бичем у руках.

Хутро, бич та сатанинська (але неодмінно аристократична) врода є лейтмотивом цього твору. «Красуня кинула на свого обожнювача дивний погляд своїх зелених очей, крижаний і вбивчий, потім перейшла кімнату, повагом накинула на плечі чудовий плащ із червоного оксамиту, пишно прикрашений королівським горностаєм, і вийняла з шухляди туалетного столика канчук з довгим хлистом та коротким руків'ям, що ним звичайно карала свого дога. «Ти цього хочеш, — сказала вона. — То я тебе відшмагаю». Все ще стоячи на колінах, її коханець вигукнув: «Відшмагай мене, прошу!»

Існувала давня літературна традиція «фатальних жінок», котрі поневолювали чоловіків і навіть, подібно до самиць павуків, вбивали своїх коханців. А чоловікам це дуже подобалось!

Тип «жінки-вамп» було створено Теофілем Готьє. Він змалював дещо ексцентричний образ Клеопатри — сластолюбної цариці, жінки, що відзначалася надзвичайною жорстокістю та тваринною чуттєвістю і щоразу наказувала вбивати коханця, з яким провела ніч. Послідовники Готьє оспівували Нісію (своєрідну орієнтальну леді Макбет), Іродіаду, Єлену Троянську та царицю Савську. Під витонченим пером Проспера Меріме чи не вся Іспанія перетворилась на розплідник «фатальних жінок», хоча до кінця минулого століття щодо цього віддавали перевагу Росії.

Та найексцентричніші зразки «краси, що прийшла просто з пекла», створив бездоганний англійський джентльмен Елджерон Чарлз Суїнберн. Суїнберн (чий маніакальний мазохізм донині визначають в бібліографічних довідниках як «схильність до надмірностей») вважав, що чоловік має прагнути того, аби стати «безпорадною жертвою лютої пристрасті прекрасної жінки, мабуть, схожої на Долорес, нашу «володарку чуттєвого болю», що має «холодні вії, за якими ховаються самоцвіти важких зіниць, та жорстокі ясно-червоні уста, подібні до отруйної квітки...», у чиїй присутності «біль відтавав у сльозах і був насолодою; смерть витікала кров'ю, але була життям». Захер-Мазох і в слід не ступає цьому джентльменові, чи не так?

Спеціально для будинків розпусти та незалежних повій, що намагались вдовольнити будь-які забаганки клієнтів, існували посібники з бичування. В них рекомендувалося завжди мати при собі цю книжку з описом сцен бичування і, якщо хтось висловлював відповідне бажання, дати йому цю книжку й поцікавитися, що саме йому до вподоби. Далі треба було обрати, у що вдягнутися. «Жінкам-бичувальницям» рекомендувалася часткова нагота, котра буцімто є найкращим засобом «досягти найвищого ступеня задоволення клієнта». Тут могло згодитися хутро, підходив одяг черниці, шовкові панчохи з мереживними підв'язками.

Бернард Монтгомерель. Із серії ілюстрацій до прозаїчного твору, відомого під назвами «Чотири четверги», «Дресирування», «Пікантна брюнетка»

Сексуальне бичування, згідно з висловлюванням доктора Дюренца, потребує «великої делікатності та певної майстерності». На початку XIX століття в Лондоні завдяки своєму мистецтву зажила слави така собі мадам Колет, але її скоро перевершила Тереза Берклі, яка вірила в те, що якість роботи в подібних ситуаціях залежить від якості інструментів. У власному домі поблизу Портленд-Плейс вона тримала різки у воді, щоб вони були зеленими та гнучкими. Мала також з добру дюжину тонких та довгих канчуків-дев'ятихвісток, різні види гнучких кийків, утиканих голками, шкіряні ремінці, шкребачки та розцяцьковані гвіздками паски з волової шкіри, загрубілі від тривалого вжитку, різки з падуба та колючі прутики рослини під назвою «кущ ката». Влітку «мадам» наповнювала скляні та порцелянові вази зеленими стеблинами жаливи. О, місіс Барклі вміла вдовольнити справжнього мазохіста!

Але найзначнішим її винаходом (у 1828 році) стала «конячка Барклі» — так називали розсувну драбинку (щоб можна було підігнати її висоту під зріст клієнта) з підпірками та вигідною оббивкою.

Клієнта прив'язували до неї так, що його обличчя опинялося в одному отворі, а геніталії — в іншому. «Мадам» ставала позаду й шмагала клієнта по спині або по сідницях — у відповідності з його бажаннями, — а спереду сиділа напівгола дівуля й пестила йому геніталії.

«Конячка Барклі» виявилась дуже прибутковим винаходом і принесла своїй власниці протягом восьми років 10000 фунтів стерлінгів, що на той час було дуже великою сумою.

Гюстав Флобер узагальнив протиріччя XIX століття у таких словах: «Чоловік дещо пропустив у житті, якщо він ніколи не прокидався у незнайомому ліжку поруч із жінкою, котру він уже ніколи не побачить, і якщо він не залишав будинку розпусти на світанні з таким почуттям, ніби стрибає з моста у воду із суто фізіологічної відрази до життя».

ЛІДІЯ ДЕМ'ЯНЕНКО, журналіст

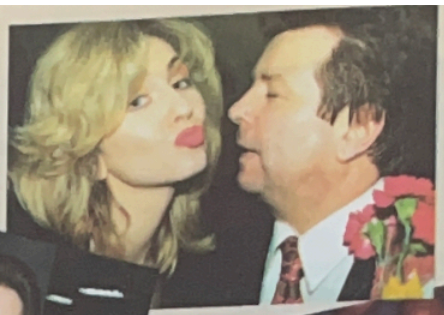

ЧОТИРИ ЗІЗНАННЯ

РЕКТОРА КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ КУЛЬТУРИ ТА МИСТЕЦТВ

МИХАЙЛА ПОПЛАВСЬКОГО

1. Про перше кохання.
Перше кохання — це ж дуже величне почуття. Бо воно, на мою думку, має в собі іскру Божу. Перший раз я закохався в свою однокласницю. Мені було тринадцять років. Вона була така ніжна і тендітна, що я навіть боявся не те що доторкнутися до неї, але й поглянути. Дуже переживав, що вона не звертає на мене уваги. Але, коли, набравшись сміливості, я подарував їй квітку, вона усміхнулась. І цю чарівну усмішку я запам'ятав на все життя...

2. Про перший поцілунок.
О! Я й зараз пам'ятаю цей день. З моєю дівчиною ми зібралися у кіно, але пішов дощ. Та такий, що не можна було вийти на вулицю. Ми залишилися в класі удвох. Я підійшов до неї, заплющив очі, швиденько поцілував її і... злякався.

3. Про найщасливішу мить.
Моє кредо: «Життя — то велике шоу, режисером якого є людина». Ми повинні створювати щасливі години, дні, місяці, роки. Людське життя дуже коротке. І потрібно його прожити так, щоб, коли настане остання мить, ти міг поринути в обійми «чорного янгола» спокійно і з посмішкою.
Щодо найщасливішої миті у моєму житті, то це — народження мого сина.

4. Кохання — це...
... одне з найвищих почуттів, притаманних людству. Це ж найвеличніший дар, найсильніша з людських пристрастей, здатна перетворити безумця на мудреця і мудреця — на безумця. Кохання — це бажання прекрасного. І, як говорив Леон Ебрео в «Діалогах про кохання», «...батьком будь-якого кохання є прекрасне, а спільною матір'ю — усвідомлення прекрасного, що поєднане з ласкою». ❤

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
ЕРОТИКИ

Уільям Адольф Бугеро (1825—1905) «ВТОРГНЕННЯ В ЦАРСТВО КУПІДОНА» (Кінець XIX ст.). Полотно, олія

Бальдунг ГАНС, на прізвисько Грін (1476—1545)

Німецький живописець. Досить тривалий час працював у майстерні Дюрера, який мав на нього відчутний вплив. Для своїх полотен Бальдунг, як і більшість тогочасних художників, використовував релігійні сюжети, в розкритті яких досяг великої майстерності. Зокрема, йому було доручено розпис іконостасу Фрейбурзького собору, який він завершив упродовж 1512—1516 років.

В останні роки художник виявив інтерес до зображення оголеного людського тіла. Проте він не прагнув наповнити героїв полотен чуттєвістю, вдихнути в них еротизм. Найперше Бальдунга цікавила гармонія, ідейний бік твору.

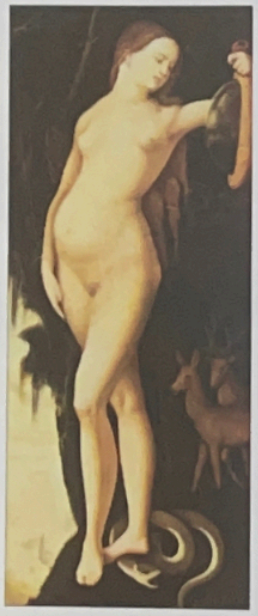

Ганс Бальдунг (Грін). АЛЕГОРІЯ МУДРОСТІ. АЛЕГОРІЯ МУЗИКИ. 1529. Дошка, олія. Мюнхен, Стара Пінакотека

Франсуа фон Байрос. LA GRENOUILLERE. Туш, перо

Байрос ФРАНСУА фон (1866–1924)

Талановитий німецький художник та ілюстратор, на творчість якого величезний вплив справив славнозвісний Обрі Бердслей. Про це свідчить не лише відданість темі — фон Байрос працював виключно над еротичними темами, а й подібна творча манера, стилістика митця.

Кожне нове творіння художника викликало обурення громадськості: після кожного такого скандалу фон Байрос змушений був переїздити з однієї європейської столиці до іншої.

Баядера

— давньоіндійська танцівниця, що брала участь у ритуальних церемоніях і святах.

Бурхард ЙОГАН

Народився у Страсбурзі. Обравши шлях служіння Богу, виявив неабиякі здібності. Служив єпископом міста Чітта ді Кастелло, яке розташоване у Середній Італії на річці Тибр. У 1483 році був призначений церемоніймейстером папського двору. Він сумлінно, година за годиною, описував усе, що відбувалося в папському палаці. Його «Щоденник Римської курії» охоплює події 1483—1506 років і є по суті документом, який викриває аморальність вищих католицьких чиновників, зокрема Папи Олександра VI та його оточення.

ЩОДЕННИК РИМСЬКОЇ КУРІЇ

(Фрагменти)

... Щодня Папа влаштовував у себе танці або інші розваги, до участі в яких залучали молодих дівчат. Чезаре та Лукреція (незаконнонароджені діти Папи Олександра VI, в миру — Родріго Борджіа.— *Ред.*) були присутні на одному з таких свят 27 жовтня 1501 року, хоча Лукреція з 15 вересня цього року була вже одружена з герцогом Альфонсом. Після вечері, у якій брав участь сам Папа, до зали впустили близько п'ятдесяти куртизанок, які й почали танцювати із слугами та з запрошеними гостями; спершу вони були одягнені, та поступово почали роздягатися. На підлозі розставили величезні канделябри, котрі яскраво освітлювали оргію. Папа, його син, герцог і дочка Лукреція кидали у натовп танцюючих каштани й потішалися з того, як ті билися через них і сварилися. Нарешті для увінчання бенкету Папа придумав іншу гру: любовні змагання, переможець яких, окрім володіння жінками, одержував ще й особливі подарунки.

...Сьогодні Його Святість, аби розважити пані Лукрецію, велів вивести на малий двір папського палацу кілька кобил і молодих вогненних жеребців. З несамовитим верещанням та іржанням табун молодих коней розсіявся по двору; гигочучи й кусаючи одне одного, жеребці переслідували і покривали кобил під оплески пані Лукреції та святого вітця, котрі милувалися цим видовищем з вікна спальні. Опісля цього батько і дочка пішли собі до внутрішніх покоїв, де й перебували цілу годину.

Підготував Євген РОЇК

Барандій Марія

(нар.1945 р.)

Українська поетеса. Народилася в селі Старичі Яворівського району на Львівщині. Закінчила факультет іноземних мов Львівського університету. Працювала вчителем, журналістом, проте завжди залишалася ліриком — тонким і гранично відвертим. Марія Григорівна Барандій є автором збірок «Знак сонця» (1968), «Земне тепло» (1983), «Із книги життя» (1986) та інших.

* * *

Твої руки, що мене обіймають, люблю,
і два сонця гарячих — два диски могутніх грудей,
і трицепсів дельти, по яких твої руки могутні,
і груди, і плечі твої вливаються, я люблю.
Твої ноги стрункі, і довгі, і легкі я люблю,
хочу я порівняти їх із ногами усіх скакунів.
Але де там ногам отих скакунів найусіших
до твоїх неможливо прекрасних людських, чоловічих ніг!
Твої руки люблю, і долоні пласкі і вузькі,
твої пальці люблю, що видовжені прекрасно,
і опуклі жолуді нігтів я люблю, ох, люблю, чоловіче.
Я люблю твій хребет, найрівніший в цілому світі,
найстрункішу високу шию, найгустіше твоє волосся,
і очей глибину іронічну, і твердий чоловічий рот.
Під вагою долонь твоїх я умліваю солодко,
доторк сильного тіла для мене як струм, як струм.
Від ласкаво-скептичного: «Що ти знаєш, бабо дурна!», —
я шалію, я просто шалію. Люблю тебе!
І за ласку твою я воздам тобі втричі, втричі,
за прощення провин дрібних я прощу тобі геть усе.
Кожен рух твій — то вічність моя: людино, люблю тебе!
...Ти прогнав мене, зайнятий ділом якимсь чоловічим:
«Йди, мале, і не плутайся під ногами». Йду
і вертаю щоразу, буцім щось мені треба конче,
буцім я лишила щось в кімнаті, де ти пануєш, —
я без тебе не можу ні хвилі, ні хвилі, ні миті,
ти магніт мій, ти сонце дерев моїх і трави.
Я люблю тебе. З ім'ям твоїм і встаю, і лягаю,
в підсвідомості вічно живе якась радість таємна.
«Що воно? — собі думаю. — Що прекрасне чекає мене?»
І згадаю — це ти; і думки, і чуття — до тебе.
Всі антени мої — лиш до тебе. Люблю тебе, ох,
Ти даремно прогнав мене. Ти не можеш також без мене,
я течу в твоїх жилах, наче кров, густа і важка.
У клітини мої ти прорвався живильним озоном,
умістивши в собі весь до дрожу знайомий Всесвіт.
О моє божество! О Прекрасна Людино — люблю!

Бернс Роберт

(1759—1796)

Видатний шотландський поет. Писати вірші почав у 15 років, надихнувшись традиційними народними піснями й поклавши в основу своєї творчості шотландський діалект, що само по собі було неабияким вільнодумством. За визначенням дослідника творчості Бернса, радісні вірші, які славили працю, творчість, веселощі, вільну думку, співіснують у його поезії з рядками, що висміюють гнобителів простого люду; гумор, ніжність і задушевність йдуть пліч-о-пліч з іронією та сарказмом. Проте домінуючою темою впродовж усього життя поета була тема кохання: то по-парубочому безтурботного, то ніжного й самовідданого. Відвертість у розкритті інтимних почуттів, поєднана з глибоко народною, почасти грубуватою мовою, не раз накликала на голову поета гнів духовенства і аристократичних кіл.

Я ЩЕ МАЛА

Я, пане, мамина дочка,
Не можу жить без мами я,
Не знаю, що мені робить,
Як поберусь із вами я.

Я ще мала, я ще мала,
Я ще мала, не підросла,
Я ще мала, не підросла,
Чого б то заміж я ішла?

Є в мене платтячко нове,
Не платтячко — картиночка;
До вас піти — того й гляди
Розтягнеться шнурівочка.

Із вами ночі коротать
Було б моїм обов'язком,
В зимову ж пору — ніч як вік,
Подумаю, аж боязко.

Зима морозами кріпить,
Зима гуляє хвижею...
Приїдьте краще на той рік —
За літо я підбільшаю.

Я ще мала, я ще мала,
Я ще мала, не підросла,
Я ще мала, не підросла,
Чого б то заміж я ішла?

МИЛИЙ, БУДЬ СМІЛИЙ

Милий, будь смілий,
Милий, будь смілий,
Хочеш любитися —
Милий, будь смілий!

Хочеш добитися
Бажаних цілей,
Хочеш любитися —
Милий, будь смілий!

Хочеш упитися —
Й краплі не вилий,
Хочеш любитися —
Милий, будь смілий!

Милий, будь смілий,
Милий, будь смілий,
Хочеш любитися —
Милий, будь смілий!

Переклав Микола ЛУКАШ

Буше Франсуа

(1703—1770)

Франсуа Буше творчу діяльність розпочав під наглядом визначного художника Ватто. Можна говорити і про вплив живопису Рубенса і, звичайно ж, неповторного колориту паризького життя епохи рококо. Граверську виучку Буше пройшов у майстерні Лоана Кара. Та він дуже швидко переріс суто репродуктивну роботу. Приміром, до об'ємного видання творів Мольєра (1734) оригінали виконував Буше, а його вчитель виготовляв кліше. Ця робота зробила Франсуа відомим у аристократичному середовищі, що у свою чергу спонукало до нових занять ілюструванням. Він створює серію малюнків до оповідань Лафонтена, новел Боккаччо (1757), до так званого ряду Лармессена, над яким працювали Ейзен, Ланкре, Фрагонар та інші співці любовної насолоди.

Цікава історія появи ілюстрацій до Дюкло. Граф Тессен, аби мати привід частіше бачити чарівну мадам Буше, замовив її чоловікові малюнки до власного еротичного романчика «Фавніана». А коли Буше ілюстрації виконав, Тессе передав їх своєму другові Дюкло, який і використав геніальні малюнки на свій розсуд, доклавши чимало власного розуму.

Вплив Буше на естетику 50-х років XVIII століття можна назвати диктаторським. За свою творчість художник удостоївся графського титулу і звання академіка. Але він не цурався безтурботного паризького життя. Зокрема, відвідував святкові вечори маркізи Помпадур, для будуару якої на замовлення Людовіка XV написав десять вельми еротичних картин. Цей маленький, порцелянoво тендітний художник з очима, наче мигдаль, умів щодо упадання за жінками скласти суперництво найбагатшим князям. І так було до того травневого дня, коли раптово обірвалося його епікурейське життя.

Євген РОЇК

Роберт Барет Брауунінг (1846—1912). ПЕРЕД ДЗЕРКАЛОМ. Кінець XIX ст. Папір, акварель

Франсуа Буше. ОГОЛЕНА НА СОФІ. 1752. Полотно, олія. Мюнхен, Стара Пінакотека

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Берг Жан де

Під таким ім'ям — чи, радше, псевдонімом — опубліковано невелику повість «Образ», в якій ідеться про садомазохістську любов-ворожнечу двох сучасних молодих парижанок, що в неї несподівано для себе виявляється втягнутий і протагоніст-оповідач. Цікаво, що передмову до повісті написала не хто інша, як Полін Реаж — авторка славнозвісної «Історії О», котра висловлює великий сумнів щодо того, чи міг бути автором «Образу» чоловік: мовляв, надто вже багато у творі суто жіночого начала. А втім, як відомо, і сама Полін Реаж — особа досить «темна», і багато хто вважає, що за цим вигаданим жіночим ім'ям ховається письменник-чоловік. Отож цілком імовірно, що й тут маємо справу з іще одною літературною містифікацією. Але так чи інак — а повість існує, автором її значиться Жан де Берг, і нам не лишається нічого іншого, як включити його до нашого реєстру і познайомити читачів з невеликим фрагментом повісті «Образ».

...Клер сказала мені, що я можу користуватися маленькою Ані на власний розсуд і розважатися з нею у будь-який спосіб, як тільки мені забагнеться. А якщо я завважу, що вона не досить слухняна, чи мені не сподобається щось інше у її поводженні, то дівчину буде належно покарано.

Того ж таки тижня пані-володарка дозволила мені взяти Ані на цілий день. Я мав піти з дівчиною до жіночого салону і придбати їй дещо з білизни. Клер наголосила, що вибір має бути обмежений: тільки вузькі мереживні пояси та панчохи з візерунчастими краями. Що ж до ліфчиків, то дозволялися лише такі, які підтримують груди знизу, залишаючи все інше — і соски теж — відкритим. Ні трусиків, ні комбінацій Ані не носила, отож належало придбати тільки три згадані предмети туалету.

Я одразу ж прикинув, яку втіху можна буде дістати від приміряння цих речей. Та коли побачив за вітриною салону на Фабурж Сент-Оноре гарненьке личко продавчині, мені сяйнуло, що ця процедура може стати куди приємнішою, ніж обіцяла бути на початку. Знаючи від Клер, що того ранку Ані за якусь дрібну провину добряче відшмагали, я легко уявив собі її збентеження перед продавчинею, котру я запрошу до кабіни нібито для консультації.

Салон був розкішний і тихий, з безліччю чудових манекенів. Молода жінка, що чекала на покупців біля вітрини з рожевими комбінаціями, статурна брюнетка років двадцяти п'яти — тридцяти, підбадьорливо всміхнулася до мене. Чоловіків, що збираються купувати жіночу білизну, завжди треба підбадьорювати.

Миловида продавчиня спитала мою супутницю, чого б вона бажала. Та відповів їй я, показавши на білий нейлоновий пояс. Ані, як завжди, мовчала, опустивши очі.

— Оцей, — сказав я, — чи не найпікантніший. От тільки боюся, що мисок у нього задовгий. Чи не затулить він увесь трикутничок?.. Ви мене розумієте?..

Жінка запитально поглянула на мене, потім на Ані і знову на мене.

— В чому проблема, ви можете сказати? — спитав я.

— Його дуже зручно носити, мсьє...

— Я не це маю на увазі. Він не повинен заважати мені бачити. Та й рукам також...

Продавчиня збентежено всміхнулась. І навіть трохи почервоніла. А я обернувся до Ані й спокійно сказав:

— Гадаю, тобі краще б його приміряти.

— Гаразд, коли ви так хочете... — Ані говорила спокійно, видимо не уявляючи собі, що буде далі.

Я сказав продавчині, що ми приміряємо поясок, а також відповідний до пари ліфчик, і пояснив, якого саме фасону нам потрібен. Вона не вагаючись запропонувала на вибір усе, що було в продажу. Пояснивши, що саме і з яким оздобленням нам потрібне, я незворушно підняв поділ Аніної спідниці досить височенько над її стегнами.

— Ось бачите, про що йдеться?..

Миловида продавчиня вражено глипнула на мене, тоді перевела погляд на гладеньке й пружне тіло моєї супутниці.

— Атож, бачу, — просто відказала вона.

Я звелів Ані потримати поділ і заходився пояснювати продавчині зручність мереживних рюшів, розтягуючи їх обома руками.

— Підійми поділ вище і перейди сюди, де видніше, — звелів я Ані, і далі розмовляючи з продавчинею.

Вона слухняно виконала те, чого я забажав. Продавчиня, котра уважно слухала мої пояснення, мала чудову нагоду побачити, що на клієнтці немає трусиків. Могла навіть почути запах парфумів, якими Ані, на вимогу Клер, напахчувала світле волоссячко, що кучерявилося в неї на лобку.

Поки Ані роздягалася в кабіні, щоб наміряти дібрані мною пояс і ліфчик, я безтурботно балакав з продавчинею про погоду. А тоді, розважившись, що можна посуватися далі, обернувся до кабіни:

— Ти готова?

Відповіді не було. І я повів далі поблажливим батьківським тоном:

— Ну гаразд, зараз ми самі побачимо. — І, розсунувши завіски, поглянув на Ані.

Вона була прегарна в новому білому ліфчику та поясу, що виглядали один пікантніше за другий. Вельми потішений, я пригорнув дівчину й поцілував. Настала черга кликати продавчиню. Я вистромив голову з-поміж завісок і сказав:

— Мадемуазель, чи не заглянули б ви до нас на хвилинку?

Вона увійшла без вагання, з усмішкою дивлячись просто мені в очі. Кабіна була досить простора для трьох. Ані стояла в кутку, продавчиня — поряд зі мною.

— Повернися, — звелів я.

Ані затулила обличчя долонями й повернулася до нас спиною. Обидві півкулі її сідниць були посмуговані свіжими припухлими рубцями, що виразно проступали на ніжній шкірі.

Я поглянув на миловиду продавчиню, але вона, приголомшена несподіваним видовищем, уже не зважувалась звести очі на мене. Її рука, що послужливо простяглась була допомогти Ані з гачечками пояса, завмерла на півдорозі, боячись доторкнутись до неї. Як придивитися ближче, ті червоні пасмуги не були суцільні: шкіряний канчук залишав слід з окремих цяток, що відповідали опуклостям плетива. Було видно, що Клер завдавала ударів сильно й різко. Я злегенька провів пальцями по рубцях. Що б його ще придумати, аби змусити Ані гостріше відчути ганебність її становища?..

Переклад з французької

Борода

— єдина, на думку американського письменника Джона Стейнбека, прикраса чоловічого обличчя, з якою жінка неспроможна змагатися. Відіграє певну роль у сексуальному житті: одні жінки вважають чоловіків з бородою особливо сексапільними, інші пропонують їм обмежитися вусами, треті вимагають оголити все обличчя, вважаючи коханця з бородою напівобгненим.

Бійма Олег
(нар. в 1949 р.)

Український кінорежисер, лауреат державної премії ім. Т.Г.Шевченка. Постановник телевізійних фільмів "Блакитна троянда", "Гріх", "За ніччю день іде", "Хочу зробити зізнання", п'ятисерійної стрічки "Пастка" та семисерійної "Злочин з багатьма невідомими".

Олег Бійма — автор першого в історії України еротичного телевізійного серіалу "Острів любові", який вийшов на екрани 1996 року. Усі десять серій знято за мотивами любовних новел українських письменників-класиків: Марка Вовчка, Ольги Кобилянської, Івана Франка, Михайла Коцюбинського, Володимира Винниченка, Євгена Гуцала та інших.

Бердслей Обрі
(1872—1898)

Англійський художник-графік. У двадцять один рік він був уже одним з найпопулярніших і наймодніших художників Англії. А у двадцять шість— пішов зі світу, залишивши по собі численних послідовників у різних країнах Європи і неминущу славу. І все це незважаючи на те, що не мав художньої освіти.

Звичайно, популярність Бердслея певною мірою завдячує відвертому еротизму більшості його робіт— художник зумисне обирав для ілюстрування твори, в яких кохання було основною темою. Та зрозуміло, що для здобуття вершин майстерності цього замало. Обрі Бердслей філігранно володів технікою малюнку, який під його рукою набував витонченості. Будь-який сюжет він міг підняти до символічного звучання. Малюнки Бердслея поза політикою і поза часом, а тому з цікавістю сприймаються кожним новим поколінням в усіх країнах світу.

На знімальному майданчику фільму «Блуд» із серіалу «Острів любові». Фото Григорія Скачка

Обрі Бердслей. ТУАЛЕТ ЛАМІСТО. Із серії ілюстрацій до «Лісістрати» Арістофана. 1896. Туш, перо

Бонвіван

— людина, яка полюбляє жити для свого задоволення, забезпечено й безтурботно. Любитель веселих вечірок, жіночого товариства і солодкого життя.

Бегінаж

— монастирі, притулки, які виникли в Європі наприкінці середніх віків для блудниць, що прийшли до розкаяння.

Борджіа родина

В історію увійшло кілька представників цього дивного римського роду доби Ренесансу, що зажив слави святотатством, кровозмішенням та вбивствами.

Першим став відомий Альфонсо Борджіа, який 1455 року став Папою римським. Проте для нас він цікавий лише тим, що, пробувши на папському престолі три роки, встиг призначити кардиналом свого 25-річного небожа Родріго Борджіа, який, за однією з версій, був насправді сином Альфонсо, прижитим з рідною сестрою.

Родріго Борджіа (1430—1503) до того, як став кардиналом, вивчав юриспруденцію, був адвокатом, військовим. Людина вкрай розбещена, він, у разі потреби, умів справити враження, зосередитися на дорученій роботі. Прибувши до Рима, він не лише зумів швидко розбагатіти, а й здобути популярність серед народу. Родріго називали Соломоном за мудрість, Йовом за терплячість, Мойсеєм — за вірність Закону Божому. Тож не дивно, що він врешті-решт домігся свого і 1492 року став Папою, прибравши ім'я Олександра III. І це незважаючи на те, що мав на той час не лише численних коханок, а й немало єдинокровних чад, що суворо заборонено для кардинала.

За деякими свідченнями, Родріго прискорив смерть свого попередника на папському престолі, підклавши у ліжко Інокентія VIII свою вродливу неповнолітню дочку Лукрецію, — серце старого не витримало сексуального навантаження.

Родріго й сам упродовж багатьох років ділив ложе з рідною дочкою. Ставши Папою, він почав улаштовувати у палаці оргії з повіями і вже більше не стримував своїх темних інстинктів.

Чезаре Борджіа (1476—1507) — син Родріго від коханки Джованни Каттані. Ставши Папою, батько подарував своєму улюбленцеві архієпископство у Валенсії, зробив скарбником Картахенського собору і поступово готував до папської тіари. Чезаре був таким же розпусником, як і батечко. Як і Родріго, він спав із Лукрецією, власною сестрою. Набувши згаданих титулів, на всю Європу уславився сексуальними оргіями, насильством, грабіжництвом, убивствами. Через ревнощі до сестри він 1497 року вбив власного брата Франческо, який теж не втрачав нагоди покохатися з Лукрецією. Невдовзі Чезаре й сам загинув від руки одного із своїх численних недругів.

Лукреція Борджіа (1480—1519) — дочка Родріго від Джованни Каттані. Увійшла в історію як одна з найбільш розбещених жінок, така собі Мессаліна середньовіччя. Жила з усіма своїми братами, рідним батьком, брала участь в оргіях Папи Олександра VI, водночас будучи добровільним знаряддям у здійсненні його політичних планів. Закінчила життя у щасливому шлюбі з герцогом Феррарським. Вона займалася музикою та поезією. При дворі Лукреції творили знамениті поет Аріосто та художник Тиціан. Коханцем Лукреції в останній період її життя був якийсь кардинал, що жив при дворі її чоловіка.

Баггері

— те саме, що й гомосексуалізм. Термін виник у стародавній Болгарії. У цій країні був незвичайно низький рівень народжуваності, що дало підстави звинувачувати болгар у приховуванні анального сексу.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Бредбері Рей

(нар. 1920 р.)

Знаменитий американський письменник-фантаст, здобув популярність чи не з перших своїх книжок. Не знайдеться жодного любителя цього жанру, який би не читав його «Марсіанських хронік», «451° за Фаренгейтом», «Кульбабового вина», численних оповідань, в яких письменник проникає у таємниці майбутнього і сьогодення. Проте фантаст-лірик, фантаст-трагік, поет наукової фантастики, драматург, віртуоз реалістичної психологічної новели, Рей Бредбері не обминув увагою і, здавалося б, «чужу» для нього тему — тему взаємин людських статей. І розкрив її, як і все, за що береться, глибоко й талановито.

ДАЛЕКО ЗА ПІВНІЧ

Оповідання

Поліційна машина швидкої допомоги приїхала до скелі запізно. Власне, ця машина ніколи й нікуди не прибуває вчасно, але тепер це відчувалось особливо — адже було далеко за північ, і ніхто й уявити собі не міг, що колись настане новий день, бо й море, що набігало внизу на темний берег, і холодний солоний вітер з Тихого океану, і туман, який затягнув небо й погасив зорі, мовби промовляли: «Так було тут завжди, і людина тут довго витримати не здатна». Тому людям, що приїхали до цієї скелі й не вимкнули автомобільні фари, все навколо видавалося якимсь нереальним, примарним. Так ніби їх затисло між давно забутим присмерком і світанком, який важко було уявити.

Тендітний предмет, що звисав з дерева, погойдуючись на холодному солоному вітрі, тільки посилював це відчуття.

Тендітний предмет виявився дівчиною років дев'ятнадцяти в легкій зеленій вечірній сукні; пальто й туфлі вона, певно, загубила десь раніше цієї холодної ночі. Дівчина прийшла з мотузкою до цих скель, знайшла гілляку над урвищем, зробила зашморг і повісилась, віддавши себе на поталу вітрові. Гілляка тихо рипіла, аж поки приїхала поліція, а тоді дівчину зняли й поклали на землю.

Телефонний дзвоник пролунав десь опівночі: незнайомий сповістив про повішену, швидко поклав трубку й більше не дзвонив...

Тепер же, через кілька годин після того дзвоника, коли все можливе було зроблено, полісмени закінчили свою справу та й поїхали; залишилась тільки "швидка допомога" і санітари, які мали відвезти тіло до моргу.

Біля накритого трупа стояли троє: Карлсон, який уже тридцять років мав справу з такими випадками, Морено — водій з десятирічним стажем — і Леттінг, новачок, що всього кілька тижнів тому влаштувався на цю роботу. Саме він стояв тепер на краю скелі з мотузкою в руці, не в силі відірвати погляд від тієї гілляки...

— Скільки вона стояла там над урвищем — годину, дві?.. Як, мабуть, невесело дивитися вниз на туристські багаття, знаючи, що скоро ти зведеш порахунки з життям. Напевне, вона була на танцях або приїхала на прогулянку й посварилася зі своїм хлопцем. Завтра його вже викличуть до моргу, щоб упізнав труп. Не хотів би я бути на його місці. Як він себе почуватиме?..

— А ніяк. Він туди й носа не поткне, — впевнено відповів Карлсон, розчавлюючи сигарету в попільничці. — Можливо, саме він знайшов її там, подзвонив і втік. Ставлю п'ять проти одного — він і мізинця її не вартий. Який-небудь прищавий фермерський синок, ще й з рота в нього смердить. Господи, і чому ці дівчата не навчаться почекати до ранку?..

На якусь часинку всі троє замислились, їдучи між мовчазними скелями і вже притихлим морем. І, можливо, двоє з них мимохіть згадали про своїх дружин та дітей, про те, як і самі колись приїздили на цей пляж, пили пиво, цілувались, обнімалися, бренькали на гітарі, співали пісень і вважали своє життя нескінченним, як цей океан. А може, й не думали нічого взагалі.

Леттінг, дивлячись ззаду на потилиці старших товаришів, думав: а чи пам'ятають вони свої перші поцілунки і солоний присмак на губах? Чи бодай раз звідали вони таку мить, коли ладні були топтати пісок, наче дикі буйволи, дзвінко кричати від радості, кидаючи виклик байдужому до всього світові?

І з їхньої мовчанки хлопець раптом зрозумів, що його слова, і ніч, і вітер, і гілляка з мотузкою таки вплинули на них і тепер вони переживають цю подію, як і він. Певно, думають зараз про своїх дружин, що лежать у теплих ліжках, за милі звідси, тоді як вони оце їдуть крізь ніч, везучи невідомий труп та мотузку, яка зовсім недавно була зашморгом.

— Завтра ввечері,— порушив мовчанку Леттінг,— її хлопець танцюватиме вже з іншою. І оце мене просто бісить.

— Та й я залюбки витрусив би з нього душу,— мовив Карлсон.

Леттінг підняв край простирадла.

— Які ж вони ідіотські, ці новомодні короткі зачіски! Та ще й кучерики накручено... А скільки гриму!.. Стривайте, та це ж... — Він раптом затнувся.

— Що там таке?— зацікавився Морено.

Леттінг, не відповідаючи, відгорнув простирадло трохи далі. В наступну хвилину тільки й чути було шурхіт — Леттінг відгортав простирадло то там, то там.

— Слухайте... — нарешті прошепотів він.— Слухайте...

Морено машинально збавив швидкість.

— Що, хлопче?

— Я оце виявив...— промовив Леттінг.— Воно не давало мені спокою всю дорогу: на ній забагато гриму, а ще й коротка зачіска...

— Ну то й що?

— Так от,— сказав Леттінг, насилу повертаючи язиком,— хочете почути дещо несподіване?

Машина ще трохи сповільнила хід, і Леттінг повагом промовив:

— Це не дівчина. Тобто це не жінка. Я хочу сказати — це особа не жіночої статі. Зрозуміло?

Двоє, що сиділи попереду, рвучко обернулись і витріщилися на ноші. Різкий подмух холодного вранішнього вітру залетів крізь приспущену шибку до машини.

— А тепер скажіть мені,— ледь чутно прошепотів Леттінг,— нам від цього легше? Чи навпаки?

Ніхто йому не відповів.

Одна хвиля, потім друга, потім третя накотилися й розбились об мовчазний берег.

З англійської переклав
Дмитро СТЕЛЬМАХ

(Друкується зі скороченнями)

Поль Альбер Бартоломе (1848—1917). ДІВЧИНА ПЛАЧЕ. Початок XX ст. Мармур. Ермітаж, Санкт-Петербург

АНЕКДОТИ СХІДНОЇ УКРАЇНИ

в записах Володимира Гнатюка

ТРИ СМЕРТІ ЧЕРЕЗ ОДНОГО Х..

Одна вдова ніяк не насичувалась х..м, всі по їй здавалися малі. А то раз напала на такого як треба. Попавсь їй Лука Мудищев. Ото він як запер їй, так вона не витримала, закричала до прислуги, щоб та прибігла рятувати. Служниця Матрьона схватила його за яйця і давай тягти. Тягла-тягла, доки не відірвала йому яйця. Лука згарячу як підскочив, замахнувся х..м і попав Матрьоні по голові, так вона впала, і дух із неї геть. Лука теж пропав, і вдова дуба дала, бо в неї все в животі розірвалось.

Наступного дня в саду три трупи знайшли: Лука Мудищев, без яєць, Матрьона, розпластана ниць, і труп вдови закоченілий.

ЗА ТРИ КОПІЙКИ

Йшов по вулиці парубок, а назустріч йому брела блядь, вже стара, років сорока, з проваленим від сифілісу носом.

Коли вони порівнялись, блядь каже:

— Ходім, молодий чоловіче, погуляєм, я дешево беру.

— А скільки ти береш? — питає парубок.

— Три копійки казенна ціна, а для тебе ще й постіль свою постелю.

— Та ну тебе до чорта, ще заразиш, не хочу і даром, ти без носа.

— Бач, який хитрий, бісів син, а ти хотів за три копійки, та ще й з носом!

СМЕРТЬ ЧЕРЕЗ ОДНЕ СЛОВО

Жив собі дід з бабою. Дід шив чоботи, з самого малку шевцював, а баба в'язала чулки і пряла вовну. Жили вони ладно. Одне одного любили і слухались. І так вони дожили до самої старості, йому було шістдесят два роки, а їй — п'ятдесят вісім.

Одного разу дід сидів, шив чоботи, заправив у чобіт колодку і прибивав молотком каблук. А баба сиділа на лежанці, в'язала панчоху. Сиділа і все щось думала, а потім як засміється! Дід розігнувся, глянув на неї і каже:

— Чого ти, з глузду з'їхала, чи що?

— Та мені смішно стало, що я тебе обдурила!.. Та я коли виходила за тебе заміж, то була вже з гріхом, а ти й не знав, думав, що у мене цілка, а я ноги стулила потісніше, і ти нічого не розібрав.

— Ах ти бісова дочка, так от ти яка!

Як схватив чобіт, натягнутий на колодку, та як хльоснув її по голові, баба й не пікнула, ноги витягла.

Через одне слово померла. Чого тільки не роблять ревнощі і брехня.

ЗГОДА

Два п'яні-преп'яні мужики йшли з шинку через вокзал. Залізли вони на платформу і попадали. Полежали трохи і заворушились. Одному захотілось пої....сь. Ось він штовхає товариша:

— Чуєш, Панасе, ставай раком, я тебе помахаю в сраку, а якщо ти схочеш, то тоді ти мене.

— Ну добре, валяй.

Стає раком, а той на нього — і почали!

Жандарм побачив їх — і ну лаяти:

— Що ви робите, дурні, хіба ж можна таке беззаконіє творить? Тут пасажири ходять, геть звідсіля, а то хутко в холодну погоню.

— Мовчи, мовчи, ми за згодою, ми за згодою.

У СОБАКИ БІЛЬШЕ СМАКУ

Один мужик не раз чув прислів'я: «Попробуй сучку в сраку, там більше смаку!» Одного разу він у полі на жнивах залишився сам. Жінка пішла додому за обідом. Йому спало на думку попробувати, чи правда в тому, що в сучки більше смаку. Схопив її за вуха й ну наярювати. Спочатку вона верещала, вертіла головою, огризалася, а вже коли дуже розтривожилась, то принишкла, зціпила свої заскоки, окарячила ними його х.. за голівку і сидить. Він подержав трохи і хотів було вийняти, коли — не тут-то було. Смикав, смикав, не вийме ніяк, все одно як прикувало. Вже він і так і сяк, не відпускає — і все. Ну, думає, почекаю ще трішки, поки жінка повернеться, то, може, вона щось заподіє.

Чекав він, чекав — не пускає. Дивиться, а жінка вже недалеко з обідом йде. Він смик, смик — не витягне. Жінка приходить, аж лихо. Схопила черезсідельник — та по кому попало: і мужика, і сучку! Як давай їх латать і вдовж і впоперек! Сучка як кинулась тікать, як поцупила мужика! Він хотів устоять, так ні, болить, став за нею йти. Жінка схопила мужика за плечі і тримає, а сучку стала стьобать черезсідельником. Сучка з усіх сил як рвоне, і відчепилась від мужика — і ледь-ледь не відірвала мужикові х.. з гніздом.

Цілий місяць він ходив, розкарячившись, бідолаха, увесь зад був опухлий. З того часу він увірився, що прислів'я це справедливе, недаремно його вигадали. Виявилось, що справді у собаки більше смаку!

НЕВДАЛА СПРОБА

Один хлопець їхав верхи на кобилі з пасовиська. Дорогою йому захотілось ї....я. Він доїхав до пенька, зупинив кобилу, став на пеньок і вже приладився було махати. Коли глянув назад, а там інші хлопці ведуть коней додому. Він тоді скоріше верхи на кобилу та й драла навскоч. А ті, що їхали позаду, не бачили, що він махав, і вирішили, що злодій украв кобилу і біжить. Вони стали кричати услід:

— Ловіть, ловіть, кобилу вкрав!

І за ним женуться. А тому своє вчулося, і він їм кричить:

— Та ні ж бо, я не в...б, я тільки хотів попробувати.

Наздогнали його поближче, впізнали і стали сміятися. Спитали його, шуткуючи, що ти, мовляв, увів її, вкрав. А той думав, що вони все бачили. А на злодієві й шапка горить!

ЯК СЛІПЕЦЬ ПЕРЕСТАВ ЛАЗИТИ НА КОБИЛУ

Один сліпець мав звичай ї...и свою кобилу. Він був не зовсім сліпий, трохи добачав. Примусить, бувало, поводиря запрягти її, а сам потім сідає на віз і їде, а поводиря залишає вдома і наказує, щоб він трохи згодом пішов услід за ним. Сліпець, коли вже виїде геть за село, стає на голоблі і ну махати кобилу. Після цього він дожидає поводиря, і тоді вони вже їдуть разом. Поводир це запримітив і захотів над сліпцем посміятися.

Одного разу збиралися вони їхати у побор у сусідні села. Сліпець наказав поводиреві запрягати кобилу, а той замість кобили запряг коня, котрий завжди залишався вдома для роботи. От виїхав сліпець за село і швиденько зупинив шкапу, на голоблі і став налагоджуватися ї...и. Тикав, тикав, не лізе: що за штука? Він тоді почав обмацувати і чувствує, що вона збіглась, вся брижчата стала; сліпець тоді зліз і думає собі:

«За мій гріх, за мої проступки згорнулася п...а у трубку!»

І з того часу він перестав лазити на кобилу.

Малюнки: Євген Самойлов

Олександр Жовна

МАНА

З пригод голови кооперативу «Зелений папуга» В.Шукіса в незабутні роки перебудови

СОНЯ СЕНЧЕНА тримала в одній руці пляшку, а другою під руку — голову кооперативу, що вільно похитувався і голосно розмовляв. Вечір був прозорий і морозяний, рипів під ногами сніг. Але тіла і серця обох палали жаром літньої спеки.

Згодом Соня прочинила якусь хвіртку, далі двері, чи то хати, чи сараю, і вони зайшли досередини. Там, куди вони потрапили, було темно, пахло пріллю і гнилою капустою.

— Чому нема світла? Де тут вимикач? — голосно заговорив Шукіс, мацаючи руками стіну.

— Цс-с-с! Тихше, я зараз увімкну. Проходь сюди. Тримайся за мене.

Вони перейшли ще одну кімнату, і тут Соня увімкнула маленький тьмяний нічничок. Поступово очі звикли, і Шукіс оглянув приміщення. Стара хата з сільською піччю, на якій навалено купу ганчір'я. Посередині — стіл і дві табуретки.

— Де тут ліжко? Я не бачу ліжка! — загорлав Шукіс і вилаявся.

— Тихше, не лайся, а то розбудиш. Оно диван біля вікна, він розкладається.

— Кого розбудиш? Ти що? — зашепотів здивований Шукіс.

Соня поглянула на піч.

— Ой, казала ж, що розбудиш.

Шукіс злякано поглянув на піч і помітив, як лахміття раптом заворушилося і з нього вилізло страшне зморшкувате обличчя. Сиві патли на голові були довгі, скуйовджені. Над переніссям між бровами зяяв кривий шрам.

— Хто це? — ледь чутно спитав Шукіс.

— А, бабця моя. Таки розбудили. Нічого, не звертай уваги. Іди сюди до мене... — І Соня потягла Шукіса до дивана.

Голова кооперативу, як видно, ще не зовсім отямившись з несподіванки, очманіло дивився на піч. Стара вилізла з лахміття наполовину. В руках вона тримала останній номер «Огонька», Шукіс упізнав його. Вона потрясла журналом у себе над головою, і раптом почувся скрип, мов від криничної корби.

— Загубите справу! Загубите ідею! Ми за неї життя не шкодували, а ви познущалися. Вішать вас треба, як собак!

— Починається, — невдоволено протягла Соня. — Зникни там і заткнись. Не порть мені стратосферу.

— В Сибір! — не вгавала стара. — В Сибір! Стрілять і вішать. Стрілять і вішать... Стрілять і вішать... — Голос її втихав. Вона, як ящірка у пісок, заривалась у лахміття, і скоро та купа на печі заспокоїлась.

— Не зважай на неї, вона з розуму вижила. Бери випий. Погладь мені ось тут по грудях. Вона більше не вилізе.

Соня взяла Шукісову руку і посунула її собі за пазуху. Шукіс відчув м'які гарячі груди і скоро забув про стару.

— Вип'ємо, — сказала Соня.

Шукіс кивнув на згоду. Він випив ще одну чарку чогось незнайомого на смак і раптом відчув себе недобре. В очах потемніло, голова пішла обертом. Зосередивши увагу у верхній частині тіла, він гойднувся маятником і звівся на ноги. Туман плив по хаті. Шукіс хотів був щось сказати, але раптом відчув невтримну потребу у свіжому повітрі. Він відсторонив Соню і, відштовхнувшись ногами, поплив до виходу.

Надворі світили вогні й було якось особливо тихо. Повітря застигло, мов скло. Шукіс дістав цигарку і запалив сірника. В ту ж мить, коли він підносив сірника до цигарки, вогник рвучко стріпнувся і згас. Не знати звідки налетів зненацька вітер і, шарпаючи краватку на грудях голови кооперативу, закружеляв, звився в смерч, і Шукіс відчув, як черевики його відірвались від землі. Стихія підхопила його в свої обійми, наче він був звичайною курячою пір'їною, і закружляла над містом. Шукіс навіть не встиг скрикнути. Перед очима його замерехтіли міські вогні, що дуже швидко ставали все меншими й меншими і скоро зовсім зникли. Настала цілковита темрява. Згодом Шукіс побачив, що смерч полишив його, і зрозумів, що тепер він у вільному падінні летить назад до землі. Він приготувався до страшного удару і скоцюрбився в грудку. Падати довелося не довго, і ось, на превеликий подив голови кооперативу «Зелений папуга», він ударився не об бетонну твердину міста, трощачи освітлені вітрини, а пронизав густе гілля дерев і застряг у якихось плетених-переплетених кущах з довгими колючками. Навколо були непролазні хащі і височіли вікові дерева. Шукіс зрозумів, що опинився у нічному лісі. Одяг його подерся, обличчя й тіло пашіли від синців та подряпин. «Оце-то чортівня! Звідкіля воно взялося? І в який бік тепер іти?» — думав він, озираючись довкола.

Щось зашаруділо збоку, і за кущами майнули блискучі очі. «Ув-ув-ув!» — прокричало у верховітті. Шукіс упав на коліна і вперся в землю долонями.

— Що за напасть? — запитав він сам себе.— І звідкіля це все взялося? Мерщій звідси, мерщій з цього бісового лісу, поки не пропав!

Не зводячись на ноги, він порачкував поміж дерев.

На щастя, невдовзі він зрозумів, що виповз на узлісся, і дуже був здивований, побачивши

На фото: Олександр Жовна (студентський гуртожиток 80-х рр.)

денне світло. А коли зовсім вибрався з лісу, остаточно допевнився, що не помилився. За лісом, в якому була ніч, починалась біла рівнина, густо вкрита чи то туманом, чи то димом.

«Що за єрунда?» Шукіс озирнувся на ліс, але побачив той самий краєвид, що був і попереду. Скрізь довкола біліла задимлена рівнина, а лісу як і не було.

— Ну й хрін з ним. Все ж таки краще, ніж темрява.

Шукіс розстебнув штани і, залишивши на сухому грунті мокру пляму, відчайдушно ступив у туман. Раптом під ноги йому вибіг пацюк і шаснув назад у туман. Далі дорогу йому перебігли ще кілька пацюків. Потім Шукіс наштовхнувся на якісь дерев'яні ящики у зріст людини, забиті з усіх боків цвяхами. Що далі він просувався, то частіше перед ним з'являлися з туману пацюки і виростали наглухо забиті дерев'яні ящики у людський зріст, а також усе більше відчувався й наростав якийсь огидний сморід. Раптом Шукіс зупинився. Він мало був не наразився на дощану стіну. Перед ним була будівля, схожа на сарай. Одна її стіна розвалилась, і Шукіс зайшов крізь неї досередини. На підлозі лежали роздерті поліетиленові мішки, з яких повисипалися дрібні білі й рожеві кульки, схожі на міндобрива. Тут-таки один на одному стояли ящики. На мішках сиділи пацюки. Шукіс поморщився і облаяв їх нецензурним словосполученням. Пацюки не зрушили з місця, так ніби й не чули його. Шукіс плюнув і оглянув стіни. Тільки тепер він побачив, що вони були густо завішані плакатами й лозунгами.

«Бережи народне майно як зіницю ока», — прочитав Шукіс.

Далі ще кілька гасел починалися зі слів «Слава» і «Хвала», а кілька — з «Хай живе». По суті, звичні собі слова, на які Шукіс і не звернув би уваги, коли б далі не йшли одні й ті самі абревіатури, що й привернули його увагу.

— А... Бе... Зе... Пе... Ер... — намагався розшифрувати він, та нічого не спадало йому на думку.

«Дивно, — подумав Шукіс, — чому ані слова про перебудову? І що це, врешті-решт, так смердить?»

— Хто такий?! — раптом почув Шукіс і здивовано підвів голову.

У глибині сараю, де висіло найбільше лозунгів, він раптом побачив стіл, вкритий червоним обрусом. На столі стояв графин з водою і склянка. За столом сиділи двоє. Якийсь низькорослий тип з проваленим носом, у шкіряному кашкеті, і жінка, теж у витертій шкірянці і червоній хустці.

У першу мить її обличчя здалося Шукісові начебто знайомим.

— Ну?! — мовила жінка.

— Я уб'ю його, Езольдо, — байдужно сказав тип з проваленим носом, і в його руках з'явився величезний чорний наган.

— Постривай, — сказала жінка, — треба розібратися. Він може згодитись нам для справи. Нація зазнала краху, а він мужчина.

Тип з проваленим носом невдоволено скривив рота і заскреготів зубами.

— Ти хто? — запитала жінка в Шукіса.

— Я... — тремтячим голосом почав Шукіс, поглядаючи на чорний наган, — я Шукіс... Віктор Шукіс...

— Я не про те. Сталініст? Неформал? Лівий? Правий? Чи на платформі уряду?

Шукіс не знав, що відповісти, аби не потрапити в неласку. Він крадькома оглянув лозунги і знову з тривогою відзначив, що ніде і словом не згадувалась перебудова. «А що, як це часи застою? А може, й ще гірші?» Взагалі початок у гаслах був нормальний, але далі збивали з пантелику оті незрозумілі абревіатури. «Ні, — подумав Шукіс, — тут щось зовсім не те... Біс його зна, що їм і казати».

Олександр Жовна

МАНА

З пригод голови кооперативу «Зелений папуга» В.Шукіса в незабутні роки перебудови

— Ну?! — наполягала жінка в шкірянці.

— Дозволь, Езольдо, я його жахну, — знову озвався тип з проваленим носом і взяв Шукіса на мушку.

— Я голова кооперативу «Зелений папуга»! — несподівано випалив Шукіс.

За столом перезирнулись.

— Подивись у списках, що там у нас з кооператорами? Чубе, ти що, заснув? Тобі кажу, візьми книгу!

Тип невдоволено відклав наган і витяг з-під столу велику пошарпану книгу. Він послинив пальця й почав гортати аркуші.

— Дай сюди, — нетерпляче сказала Езольда. — Ко... ко... ко... ага, кооператори... Так... так.... ясно.

Вона ткнула пальцем у книгу і показала типові, якого знову назвала Чубом. Обличчя типа проясніло, і він знову схопився за наган.

— Стривай, — спинила його Езольда, — не кип'ятись.

— Ясно ж сказано! — вигукнув Чуб.

— Хто ти тут такий, щоб на мене голос підвищувати? Зникни! — гримнула Езольда.

Вона поглянула на Шукіса, і йому здалося, що в її очах з'явилася ледь помітна лагідність.

— Венеричними хворів? — запитала вона доброзичливо.

— Я? Ні! — злякано відрубав Шукіс.

— Ну й добре. Ну й гаразд, — зовсім пом'як-

шала Езольда. Тоді зняла з себе шкірянку і почала розстібати сорочку.

«Що вона збирається робити?» — подумав Шукіс.

Чуб заскреготів зубами і з досадою грюкнув наганом об стіл.

— А ти, жертва хромосомної аберації, не психуй. Ніхто тобі не винен, що ти в нас євнух, — продовжуючи роздягатись, грубо мовила Езольда. — Он краще прочитай. — І тицьнула пальцем на один із плакатів.

«Прогрес виховання — в єдності духовного життя вихователів і вихованців, в єдності їхніх ідеалів, прагнень, думок, переживань», — прочитав Шукіс.

— А ти не стій. Чого чекаєш? — почув він голос Езольди. — Роздягайся, час не жде. Ти з'явився у важливу годину, в складний і трагічний період історії нашого суспільства. Саме тепер нам конче потрібен здоровий мужчина для відродження і продовження розпочатої нами справи боротьби за поголовну рівність. Ти прислужишся великій справі. Пишайся цим. У нашій справедливій боротьбі від двох протидіючих сторін залишилися тільки я, Езольда Тараканова, і Чуб — начальник виконавчо-ліквідаційної бригади АБЗПР — Асоціації боротьби за поголовну рівність. Але він — імпотент, а крім нас двох, живих нікого не лишилося.

Шукіс почув гуркіт і побачив, як Чуб з силою грюкнув головою об стіл і знову заскреготів зубами.

— Отож почнімо, — мовила Езольда, підступаючи до Шукіса.

Шукіс стояв, переминаючись босими ногами, на своєму одязі. Він весь час пам'ятав про Чубів наган і був готовий до будь-чого. Езольда підійшла зовсім близько і притиснулася своїми величезними грудьми до Шукісового тіла. Шукіс чув, як грюкає головою об стіл Чуб, але гарячі обійми Езольди поступово втягували його в зовсім інший світ переживань та почуттів. Езольда повалила його додолу, і тепер Шукіс знову бачив, як перед його носом гойднулися її величезні груди. І раптом очі Шукісові засліпив білий спалах. Обоє повернули голови і в ту ж мить побачили хмарку білого диму і те, як Чуб похапцем ховає під стіл допотопний фотоапарат — дерев'яний ящик зі зморшкуватим хоботом об'єктива.

— Ти що, вирішив зайнятися порно? — люто посміхнулась Езольда Тараканова, не полишаючи розпочатих стосунків із Шукісом. — Гляди мені, Чубе, доберусь я до тебе. По етапу підеш, покидьок статевий. Не звертай уваги, — звернулася вона до Шукіса, — цей старий сексот ніяк не забуде своєї служби. Дурень, та й годі. Крім нас, тут нікого нема. Ще на початку великої війни загальної справедливості його матір згвалтував батальйон сифілітиків з ворожого боку. Отак і з'явився Чуб, як симбіоз казарменого борделю з уродженим сифілісом, саме те, що треба для роботи в каральній групі захисту здобутків АБЗПР.

Чуб наставив комір, наполовину сховав у ньому обличчя і пробурмотів приглушено:

— Зажди, поповни тільки асоціацію новими членами, а потім однак від суду не втечеш, постанеш перед законом усепоголовної справедливості як остання повія, і за аморальний акт з чуждим елементом — у розход.

Шукіс відчув, як висхлі Езольдині губи вп'ялись у його тіло. Її гарячий язик плутався в густому волосяному покриві, і вона, задихаючись, прошепотіла у відповідь:

— Паскудний імпотент, злишся, собака, революційними лозунгами прикриваєшся. Знаємо ми таких демагогів, і не одного. Он скільки їх у ящики заколочено. І всі вороги наші там будуть.

Шукіс огледівся і з жахом зрозумів, що в ящиках трупи, від чого й стояв такий сморід.

Езольда стогнала й задихалася, звиваючись, мов змія. Кілька пацюків, принюхуючись до запаху поту, яким рясно вкрилося розпашіле тіло Езольди, з цікавістю стежили за їхніми діями. І знову Езольдине обличчя здалося Шукісу вже знайомим.

— Брись! — пирхнув Шукіс на пацюків. — Брись!

— Не звертай уваги. Все пережитки. Все! Всі — злодії! Всі — вороги... Ми їх усіх до Сибіряки... Постріляємо... Всіх до одного... Стрілять і вішать їх... Інакше нічого не буде. Стрілять і вішать... Стрілять і вішать...

Голос її затихав, тіло знесилювалось і заспокоювалось. Тепер Езольда лежала нерухомо, зімкнувши на Шукісовій шиї свої руки. Шукіс дивився на її розморене втомою обличчя і раптом згадав, де він уже бачив його. Таке саме обличчя, тільки з кривим шрамом на переніссі, дивилось на нього у хаті Соні Сенченої з купи лахміття, що лежало на печі. І слова ті самі — «Стрілять і вішать»!..

Шукіс гидливо відштовхнув тіло Езольди і звівся на ноги.

— Ну що, Давиде? Молися... — раптом почув він голос позаду.

Шукіс поглянув на Чуба і побачив наган, чорне око якого дивилось йому в чоло... ♥

ЕРОТИКИ

Лариса Омельченко

ДИПТИХ ПРО НЕЗРАДИ

I

То не зрада з її боку,
хоч дівчина і стрибнула у шлюб,
як у шлюпку,
рятуючись з дірявого
інтелектуального судна,
де капітаном твоя, голубчику,
любов платонічно-облудна.
Ти — прихильник стосунків
безпоцілункових
з нею.
Ти — всього лише «друг».
...А заміж — чудова ідея!

II

То не зрада з її боку,
хоч коханка твоя потайна
затіяла скандальний, хлопчику,
поділ
тимчасово спільного майна.
Свої ноги собі залишила,
відділивши від твоїх
безперспективних пальців.
Твій подих з своєї долоні
вижила, як господиня —
не здатних платить
постояльців.
Забрала свою грудну клітку
і шию,
лишила твого живота
і пупа.
Так відбулося — небачене
з часів Батия —
розчленування живого
трупа.

...То не зради були, а
за графіком
у рейсі зроблені зупинки.
Вчинили вони однаково,
ці дві неоднакові жінки.

ФІЗІОЛОГІЯ ЧОЛОВІЧОЇ ЗАКОХАНОСТІ

...А очі — в полоні чуттєвої млості —
так сяють, мов
окулярні сонячні скельця.
Скажіть, на подібних сеансах закоханості
у вас буває ерекція... серця?

ПОРТРЕТ ЖІНКИ ТАК ЗВАНОЇ «ЛЕГКОЇ» ПОВЕДІНКИ

(В ІНТЕР'ЄРІ ЇЇ ВЛАСНОЇ КУХНІ)

Захватана — не вчора придбана — сковорідка;
на ній смажать невигадливі страви,
так, аби перебити голод,
або ж готують зразки
екзотичної кухні,
але то — не часто...

А сковорідка в себе всотує
усі «поживні» речовини —
залишки нераціонального
харчування,
і думає, що з їх допомогою
ніколи не заржавіє.

Частково воно так і буде:
коли її, стару й почорнілу,
навіть не викинуть, а
просто забудуть викинути,
випадковий сонячний зайчик
таки віддзеркалиться на
одному квадратному сантиметрі
пустого дна сковорідки;
та й то виявиться,
що те місце — всього лише
приємний брак,
допущений при виготовленні.

ДІВА

Незаміжня, незаможна —
їй поспівчувати можна.
Їй самотність б'є на нерви,
їй не вистачає сперми...
Нездійсненні тиснуть мрії,
в них — фантазії повії.
А в очах — до тла — солома,
від незвіданого втома. ❤

Селище Ювілейне,
Дніпропетровського району,
Дніпропетровської області

З УСІХ
МИСТЕЦТВ
НАЙВАЖЛИВІШИМ
Є МИСТЕЦТВО
КОХАННЯ
Передплачуйте і читайте журнали «Лель» і «Лель-ревю»!
Протягом 1998 року ви прочитаєте:
повість Михайла Молявка «Світ незабутніх предків» — про сексуальні звичаї дохристиянської України;
нові історії з «Пасіки Діда Андрія» та з «Алькова Ігоря Ченича»;
«Як звести з розуму коханця» — поради жінкам на кожен день;
подальші випуски «Енциклопедії світової еротики»;
продовження циклу «Перша шлюбна ніч»;
нові переклади із скарбниці світової еротичної прози та поезії;
багато інших унікальних матеріалів.
Передплатний індекс «Леля» — 74283.
Передплатний індекс «Леля-ревю» — 74288.
«ЛЕЛЬ» і «ЛЕЛЬ-РЕВЮ» — журнали, яких нам усім не вистачає.